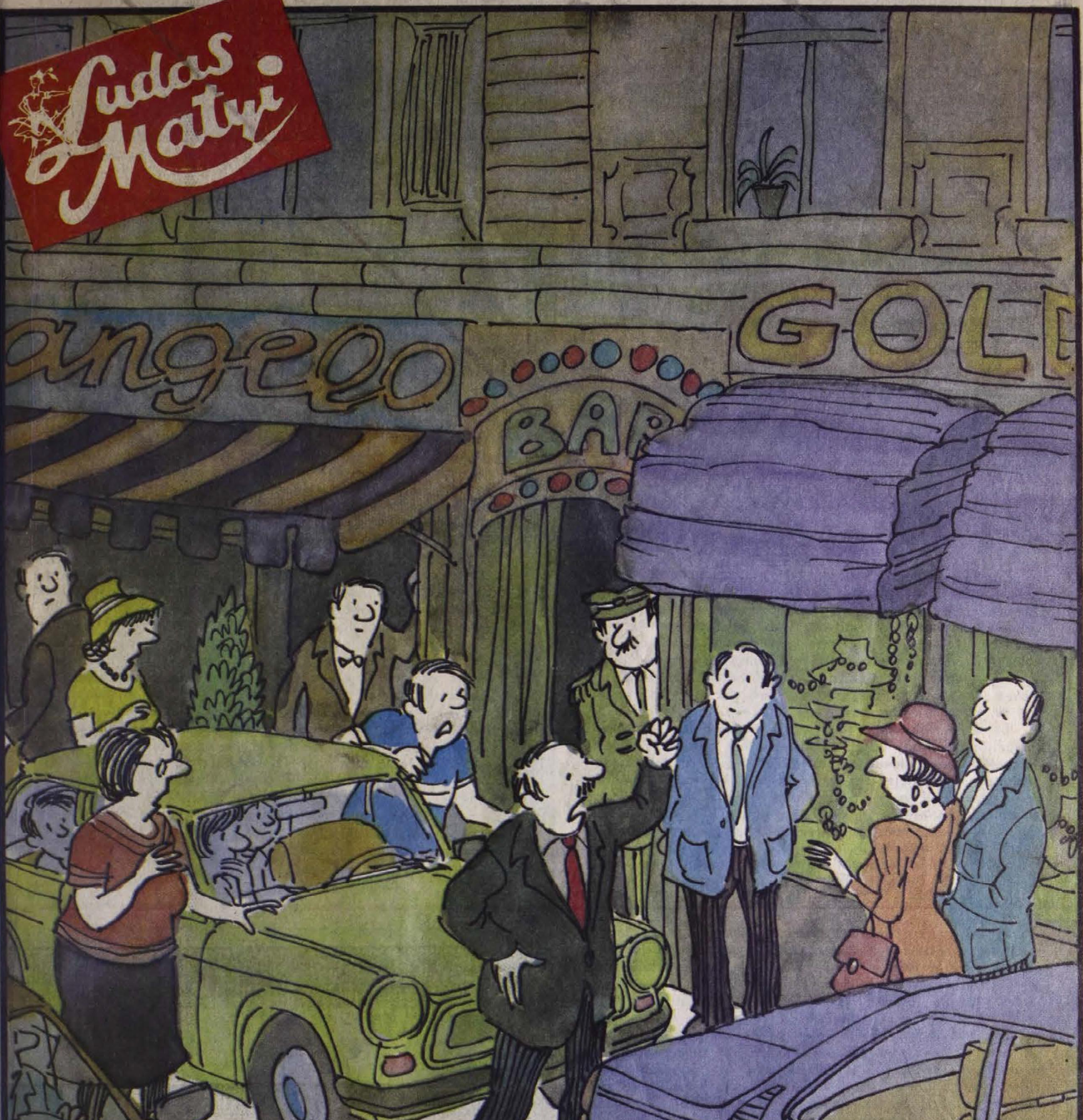
44. ÉVFOLYAM, 21. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1988. MÁJUS 25.

Ludas Matyi

– Először és utoljára hoztuk ki Bécsbe papa, ha úton-útfélen átkozza a kapitalistákat!

DÖBRÖGI-DÍJ 1988
3. OLDAL

mondjuk a magunkét

SZERENCSEJÁTÉK

– Vajon ma mekkorát fogunk ki?

Reklám a szivarzsebben

Szedett ön már Lóruugent? Hogy nem ismeri? Hát bevallom, eltorzítottam a szer nevét, mivel gyógyszert tilos reklámozni. Nyugati lapokban gyakori az ilyen hirdetés, valaha nálunk is megengedett volt ez. Akkor ugyan nekem egy sláger volt a kedvenc gyógyszer-reklámom: „Szívbajok ellen kisasszony, szedjen tangót" – de ahogy új táncok jöttek, úgy új gyógyszerek is. Köztük recept nélkül kaphatók, melyeket sokan nyakra-főre szednek, még akkor is, ha azt sem tudják, mi mire való.

Ezért is nyilatkozott úgy egyik nagy gyógyszergyárunk reklámfőnöke, hogy bár a reklám-tilalmat általában helyesli, mechanikusnak, elavultnak tartja. A régieknél hatásosabb tabletták is megjelentek, ám a beteg, ha ilyet ajánlanak neki, gyanakszik az orvosra, illetve a patikusra, és marad a réginél, ha recept nélkül hozzájuthat. Ezeket az újakat, jobbakat miért nem lehet reklámozni? Hiszen korántsem olyan típusú hírverésről lenne szó, hogy „szedj ma több Kalmopyrint, mint tegnap". Hiánycikket szintén bajos lenne reklámozni, de legalább azt szabadna, ami elmúlasztja a hiány miatt támadt idegességünket. Hacsak nem hiánycikk az is.

Hiszen már szexuáltechnikai kézikönyv is megjelenhetett, az ábrákhoz fűzött magyarázatokkal – ez is lehet szerelmi gyógyszer! – igaz, a szöveg eszperantóul van, mert annak szövetsége adta ki. Ugyanakkor az sem tisztázott: lehet-e óvszert reklámozni? Használatának nincs kellő egészségügyi propagandája, pedig az AIDS-veszély divatba hozta. Egy középiskola IV. osztályában a fiúk jelvényként gumióvszert kezdtek hordani a szivarzsebükben, miután egy egészségügyi előadásban azt hallották, hogy valaha a gondos mamák megnézték randevúra siető fiúk zsebét, ott-e az óvszer. Az egyik tanárnő azonban kiszúrta, hogy nem diszzsebkendő van a szivarzsebben, botrányt csapott, a gumit azóta dugni kell.

Gond az is, hogy csak jó minőségű terméket szabad reklámozni, ám a többségében NDK meg csehszlovák importgumik nem kis része minőséghibás, a szakemberek szerint. El is nevezte valaki ezeket Ratkó-guminak. Van időnként nyugati is, de azért az árucserében kemény cikket igényelnek a szállítók. Ezért sem szabad lankadnia a minőségjavítási kampánynak.

A legújabb hírek szerint több éves szünet után újra megindul a gyártás itthon két, külföldiekkel alakított vegyesvállalat keretében. Nyugati mintára lesz illatos, színes és szemcsés gumi is, természetesen magasabb áron, úgyhogy ezeket státusszimbólum lesz használni. De micsoda színes tévéreklámot lehet majd velük csinálni!

Azt még azonban el kell dönteni, hogy a reklám csupán a szivarzsebben mutassa-e az óvszert.

Földi Iván

Belügyek

A minap tűz ütött ki a Soroksári úton. Ablakomból éppen oda lehetett látni.

Az első tűzoltókocsi megjelenése után fél órával megállapítottam, hogy a tűzoltóság, talán rosszul mérve föl a tűz nagyságát, nem a kellő erővel vonult föl. Jelezni akartam e tényt a 05-ös számon. A telefon tízszer kicsöngött, majd elnémult. Számos újabb kísérletet tettem, a 05 azonban továbbra is süketnéma maradt. Újabb tíz perc elteltével ismét próbálkoztam: ezúttal tizenöt ízben csöngött ki a telefon anélkül, hogy bárki is fölvette volna a kagylót.

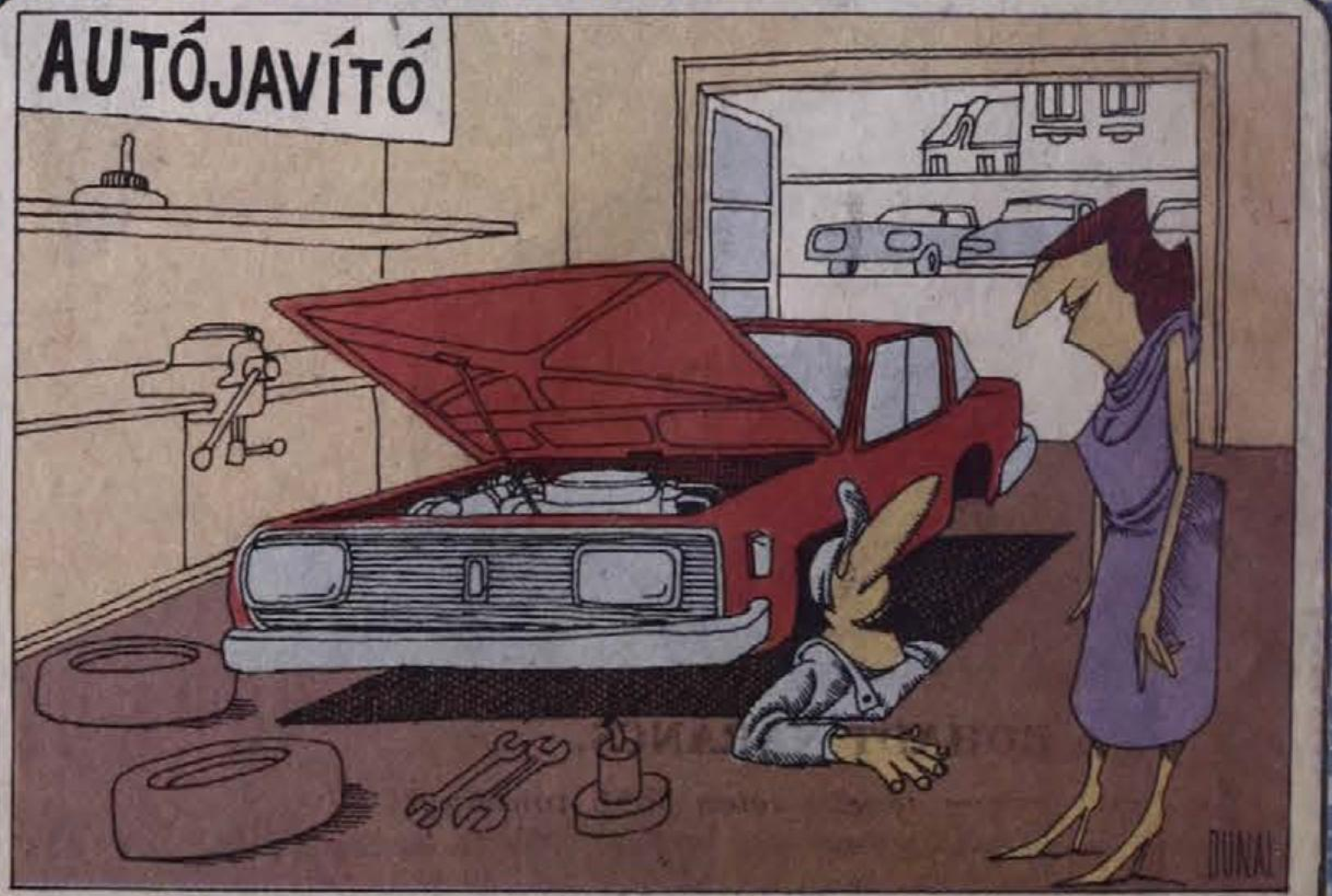
Gondoltam, fölhívom a rendőrséget. Tárcsáztam is az ügyelet számát, a 07-et. Itt egy géphang jelenkezett, mondván, amit eleve sejtettem is, hogy én a rendőrséget hívtam. Hozzátette: várjak a kapcsolásra. Vártam. A huszonegyedik (!) búgás után azonban a masina foglalt-jelzésre váltott át. Letettem a kagylót, s beláttam, hogy belügyi szerveinkkel ebben a szó szoros értelmében égetően sürgős ügyben lehetetlen kapcsolatot teremtenem.

Azóta azon morfondírozok, vajon csupán a hírhedt fővárosi telefonok újabb gyilkos trükkjéről van-e szó, avagy tán egyébről. Például nemtörődömségről, méghozzá olyan munkahelyeken, ahol ez a legkevésbé megengedhető. Utóvégre aki a 05-öt hívja, nem várhat órákig. És aki a 07-et hívja? Nos, az is aligha azért teszi, hogy telefonos sakkjátszmára invitálja az ügyeletest. No de ha huszonegy búgás után az ügyelet telefonja (is) elunja a várakozást és „befuccsol"?

Szeretném, ha bízhatnánk mind a létfontosságú telefonvonalakban, mind belügyi szerveinkben: rendőrségben, tűzoltóságban. S nem szeretném, ha ez utóbbi úgy viselkednék, mint egy bizonyos, Forman-féle filmszatírabéli. Utóvégre a belügyek az országnak, nem pedig a belügynek a belügyei.

Ja, hogy végül mi történt? A tűzoltóság nélkülem is megkapta az erősítést, igaz, így csak jó fél óra elteltével, vagyis amikor már kár volt. Elég nagy kár volt.

Timár György

– Kiugrik Bécsbe az alkatrészért, én megcsinálom a kocsiját!

„HÁROMSZOR VERI EZT KENDEN LUDAS MATYI VISSZA..."

Hét évvel ezelőtt a Ludas Matyi szerkesztősége úgy határozott, hogy tekintettel a közönségbosszantó intézmények, személyek és jelenségek nagy számára,

DÖBRÖGI-DÍJAT

LÉTESÍT

Emlékeztetőül idézünk néhány cikkelyt a díj odaítélését szabályozó határozat szövegéből:

„Döbrögi-díj adományozható annak a személynek, kollektívának, vagy intézménynek, aki, vagy amely munkájából eredően — miként Ludas Matyitól Döbrögi uram — joggal részesülhetne megbotozásban."

„A Döbrögi-díjak odaítélésénél messzemenően figyelembe kell venni a Ludas Matyi olvasóinak javaslatait, illetve felterjesztéseit a díjak adományozására."

„A Döbrögi-díj három fokozatban adományozható: Három Veretéses, Két Veretéses és Egy Veretéses fokozatokban, aszerint, hogy a Döbrögi-díjra érdemes tevékenység mekkora társadalmi visszhangot váltott ki."

„A Döbrögi-díj elismerő oklevéllel jár, amely a zakó hátán viselhető, ziherhájctűvel felerősítve."

Akárcsak az elmúlt években, idén is nagyon sok javaslat érkezett szerkesztőségünkbe. Ez persze nem is csoda: ha visszagondolunk a mögöttünk álló esztendőre, bizony, volt kire és mire szavazniuk olvasóinknak...

Mindezek figyelembevételével az 1987—88-as évben nyújtott teljesítményükért az alábbiak részesültek Döbrögi-díjban:

HÁROM VERETÉSES FOKOZATOT KAPOTT:

A PÉNZÜGYI KORMÁNYZAT,

mert minden előre látható nehézség ellenére, dacolva a várható következményekkel, minden adódó lehetőséget kihasznált arra, hogy a világon is párját ritkító gyorsasággal megszülethessen a hamar népszerűvé váló adótörvény.

KÉT VERETÉSES FOKOZATOT KAPOTT:

A ROHADT NARANCS,

melynek révén tavaly télen több tonnányi kóstolót kaptunk abból az elviselhetetlen illatfelhőből, amely a saját sírja felé tántorgó, minden ízében recsegő-ropogó kapitalizmus bűzének utolsó üzenetét hozta el nekünk.

Ugyancsak két veretéses fokozatot kapott

A „25 EZER FORINTOS" MAGÁNIMPORT-KORLÁTOZÓ RENDELET,

mert megalkotói nem számoltak azzal, hogyha még az eddiginél is kevesebb számítógépre számíthat az ország, akkor hamarosan egy kezünkön is megszámolhatjuk a nemzetközileg is sikeresnek számító számítógépes szakembereket.

Továbbá

AZ ERZSÉBET-DÍJ ÁTADÁSÁRÓL KÉSZÜLT TV-MŰSOR,

mert egyszerű, már-már a puritánság határát súroló külsőségeivel ország-világ előtt bebizonyította, hogy nemcsak a zene, de az ízléstelenség sem ismer határokat.

EGY VERETÉSES FOKOZATOT KAPOTT:

A SZEGEDI KLINIKA,

mert miután Brinkmann professzorék jóvoltából látott a televízióban egy nyugatnémet Klinikát, kis híján elsüllyedt szégyenében, és az

SOS GYERMEKFALU,

mert az illetékesek gyerekes viszálykodásaikkal csaknem addig húzták-halasztották a felépítését, míg az ott lakó gyerekek felnőnek.

NEMZETKÖZI DÖBRÖGI-DÍJAT KAPOTT:

A ROMÁN NEMZETISÉGI POLITIKA,

amely lehetővé tette, hogy a csökkenő születésszám ellenére is növekedjék Magyarországon a népesség.

STABILIZÁCIÓS KÜLÖNDÍJAT KAPOTT:

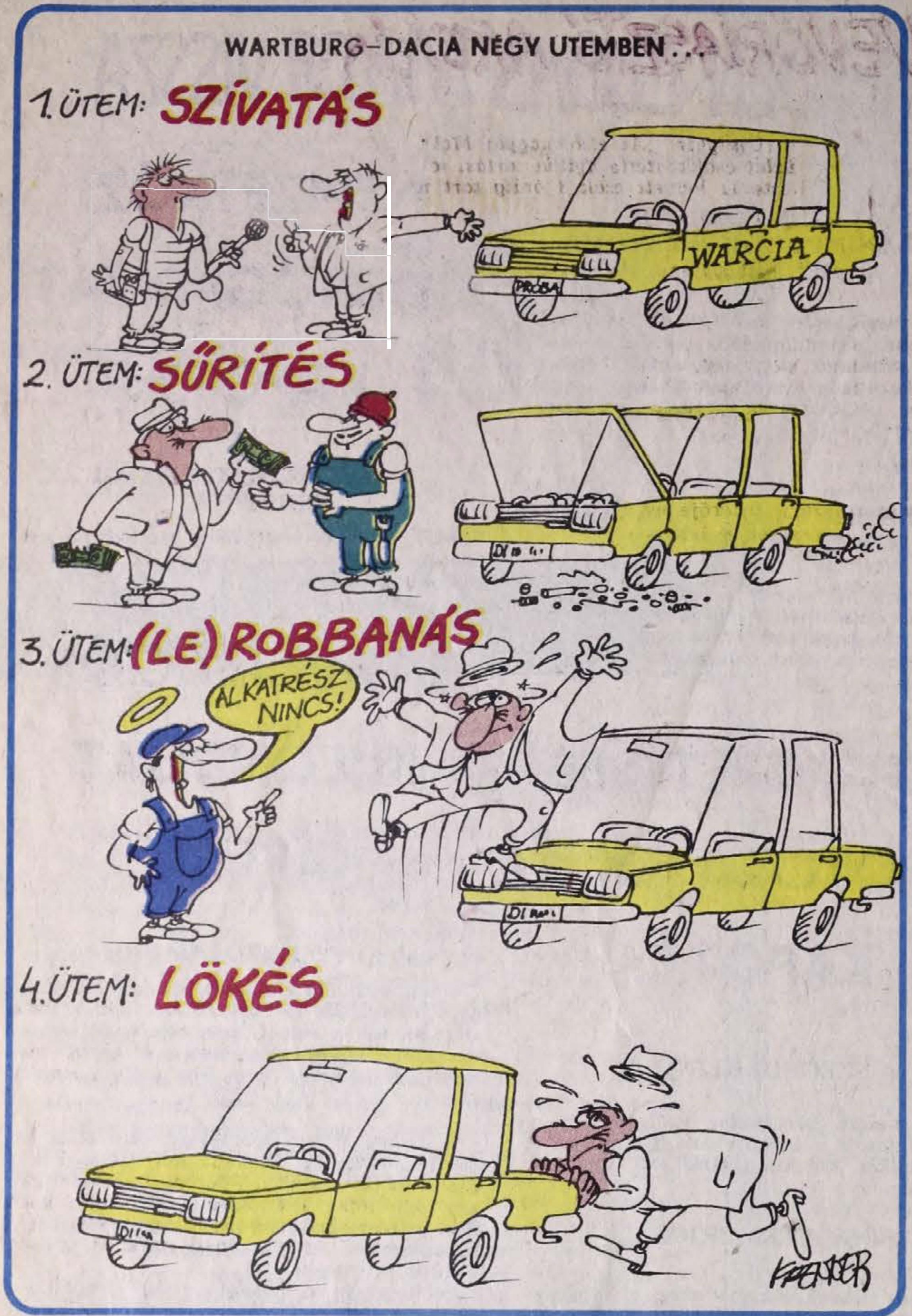
A 31 FORINTOS NAPIDÍJ,

amely 1951 óta sikeresen ellenáll áremelésnek, inflációnak és minden más változásnak, stabilan tartja magát, nem emelkedik, s mára már szimbolikusnak sem nevezhető értékével azt példázza, hogy van esély a stabilizációra.

A Ludas Matyi Döbrögi-díj bizottsága átérezvén olvasóink speciális, helyi jellegű kérdéseit és javaslatait a Döbrögi-díjak odaítélésére, kitöltetlen Döbrögi-díjas oklevelet nyújt át a kedves olvasónak. Ezt az oklevelet bárki megcímezheti és elküldheti azoknak, akiket a díjra érdemesít.

Segítségképpen közöljük, hogy szerkesztőségünk címe: Ludas Matyi, Budapest, Gyulai Pál u. 14. 1977.

SZILÁNKOK

MONDÁS

Az élet az ábrázolás megrontója.

TERVEZGETÉS

— *Gyereket egyelőre nem akarunk, csak gyedet.*

ÁTÉLÉS

A művésznő olyan átéléssel játszotta az anyaszerepet, hogy a premier után kilenc hónapra gyereke született.

ANYASZÍV

— *Bepereltem a fiamat szülőtartásért, de imádkozom, hogy ő nyerje meg a pert.*

ÉRDEKLŐDÉS

— Nem ismer valakit, akinek a jóhiszeműségével visszaélhetnék?

JELLEM

— *Én sohasem bántom a nálam erősebbet.*

KIKÖTÉS

— Kíván feleségül menni az itt megjelent Tóth Gáborhoz?

— Igen, de nagymosást nem vállalok.

MEGÁLLAPÍTÁS

Egy kis jóakarattal sok mindent el lehet rontani.

ELISMERÉS

— Elismerem, hogy kettőnk közül ön az okosabb, de ez még mindig nagyon szerény szellemi kategóriát jelent.

SZERÉNY ÜZLET

— *Eladtam a megunt télikabátomat ezerkétszáz forintért, de benne felejtettem tizezret.*

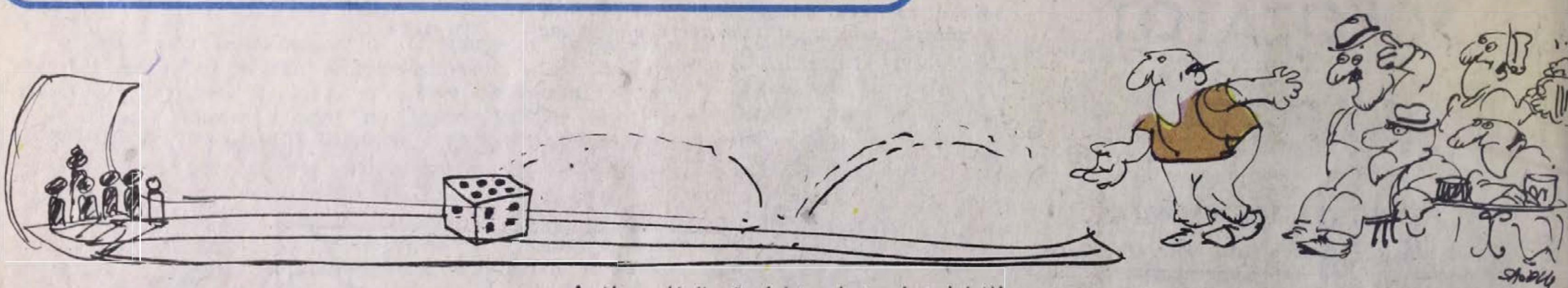
Galambos Szilveszter

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Az új őrizetes megkérdezi a börtönőrt: — Miért van rács az ablakon?

— Biztonsági okokból.

— Micsoda ostobaság — véli az őrizetes. — Ki akarna ide betörni?

– Amióta adóellenőr, folyton hatosokat dobál!

VILMA NÉNI

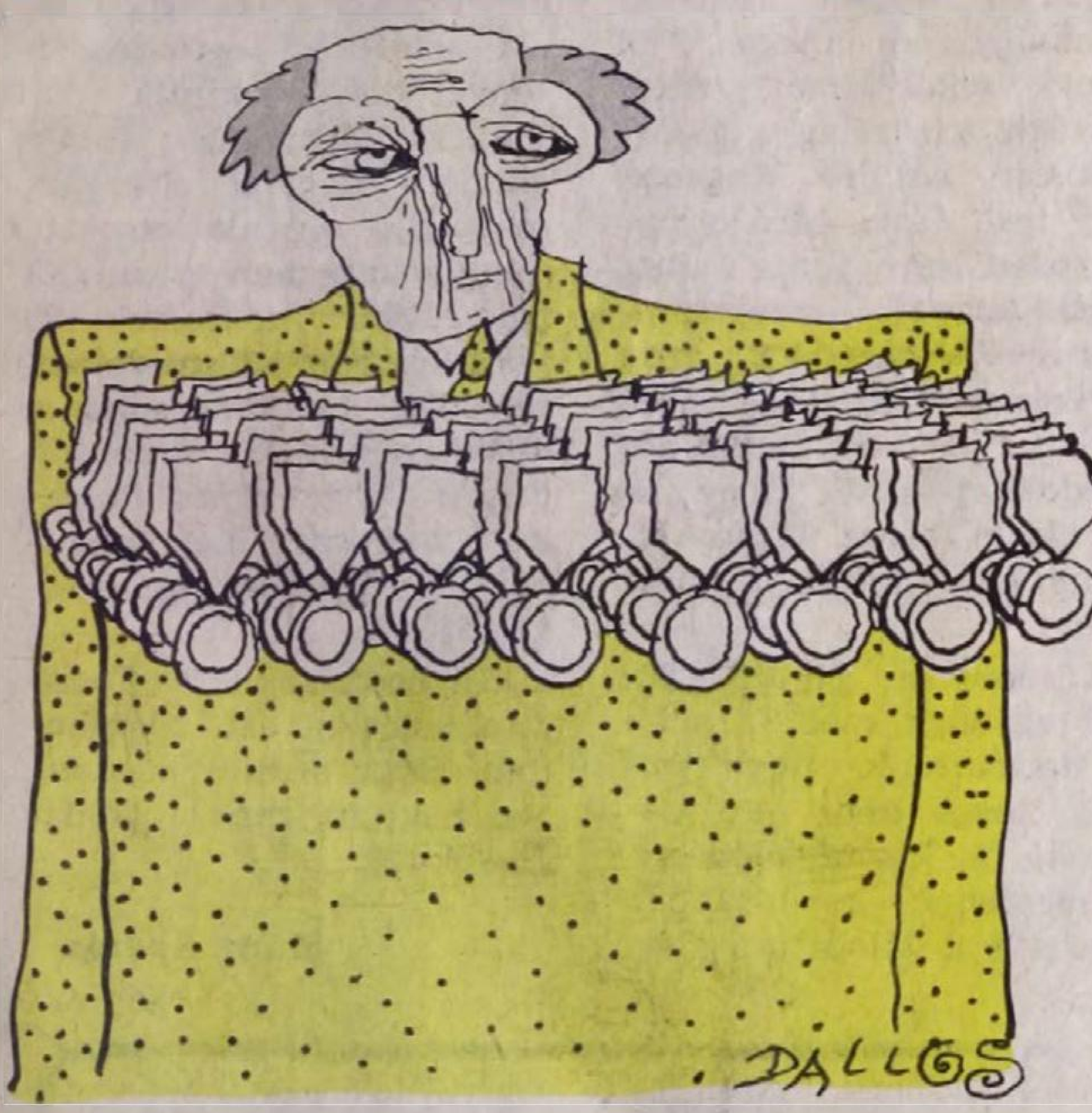

– Persze, ha hazacsalogatnánk a Soros Györgyöt, hamar elfogyna a vagyona . . .

– Elnézést, uram, de amennyiben ön bérből élő magyar állampolgár, meg kell győződnünk a fizetésképességéről...

ELISMERT EMBER

VEVŐRIASZTÓ AKCIÓK

(Újsághír: „Az első magyar McDonald's üzlet csökkentette nyitva tartási idejét és este 11 helyett csak 8 óráig tart nyitva.)

Kedves egybegyűltek, elvtársak!

Most, amikor üzletünk első három napjának tapasztalatait kell összegeznem, bevallom, nem vagyok könnyű helyzetben. Jól tudom, egy nagy és méltán világhírű önjáró kezeslábast árusító lánc magyarországi úttörőjének lenni felelősséget és bátorságot követel.

Az eddig eltelt három nap azt mutatja, ezekben a tulajdonságokban nincs hiány. Nem kívánom önöket számokkal untatni, csupán a számszerűség okán jegyzem meg: a világon mintegy 17 ezer egyforma üzletben fogyaszthatnak a vendégek önjáró kezeslábast, ugyanabban a méretben, minőségben és színben. Az első magyarországi üzlettől azt várjuk, hogy folytassa a sikereket és megvethessük a lábunkat a magyar kezeslábas piacon.

Úgy tetszik, az üzlet bevált, csupán néhány apróbb részletkérdésben kell módosítanunk az eredeti elképzeléseket. Meg kell szabadulnunk a vevőktől, mert olyan sokan vannak, hogy számuk végveszélybe sodorja az egészséges üzletmenetet.

Vevőriasztó intézkedéseink sorában egyelőre elegendőnek látszik, hogy este nyolcig tartunk nyitva. Aki igazán szereti az önjáró kezeslábast, az meg tudja venni este nyolcig is, aki pedig erre nem hajlandó, az vásároljon magának automata asztali olajkútfúrót és azzal szórakozzon.

Természetesen, amennyiben az este 8 órás zárás nem hozná meg a kellő eredményt és a forgalom nem csökkenne a kívánt mértékben, más vevőtávolító akciókat, tombolákat és játékos vetélkedőket is kilátásba helyezünk. Ezekről még korai lenne túlságosan sokat elárulni, de van olyan elképzelésünk, hogy reggel 9-kor kinyitjuk a boltot és tízperces nyitva tartás után rögtön be is zárjuk.

Amennyiben az önjáró kezeslábasra kiéhezett magyar közönséget még ez sem riasztja vissza, más meglepetéseket is tartogatunk a megfékezésükre. Egyáltalán nem elképzelhetetlen például, hogy bottal ütjük a törzsvevőket, a hetven éven felülieknek heavy metalt adunk, az alkalmanként betérőket konyhakéssel és légpuskával tartjuk távol a vásárlástól.

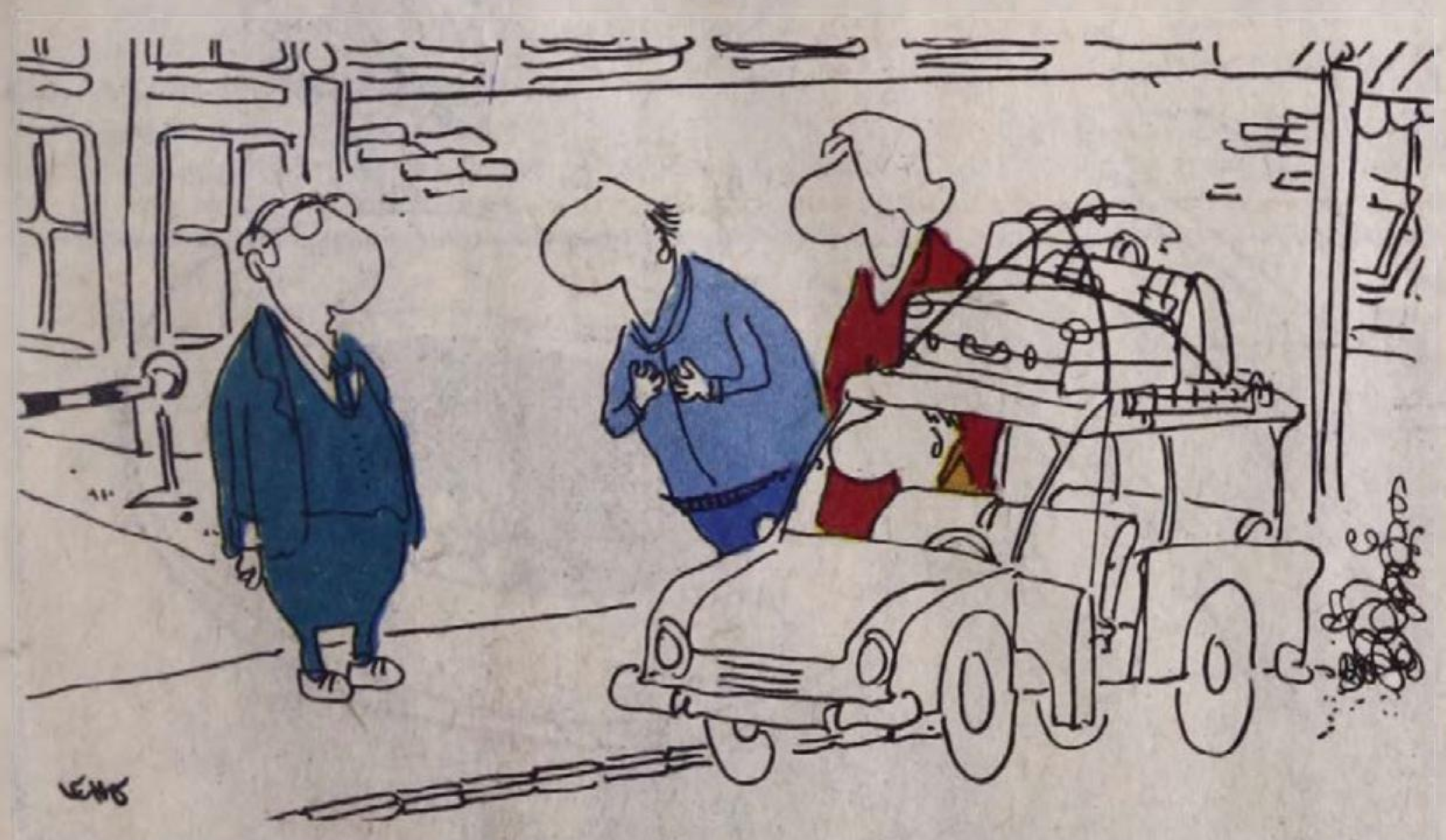
Tudjuk, minden országban vannak megrögzött vásárlók, akiket csak igen nagy nehézségek árán lehet eltántorítani szándékuktól. Nekik most csak annyit üzenek: a mi kezeslábasaink szavatossági ideje már az előző ötéves tervben lejárt, ráadásul a KERMI és a MEEI szerint érintésvédelmi szempontból is szabálytalanok, mérséktelten vízállók és minden ezredik vásárló akkora pofont kap, amekkora csak szerény lehetőségeinkből futja.

Talán arra sem árt felhívni a vásárolni akarók figyelmét, hogy az önjáró kezeslábastól csak az év első három hónapjában mintegy 327 ezren betegedtek meg, közülük öten gombamérgezést, négyen pedig pszicholabilis túltengést kaptak.

Mindezeket figyelembe véve, az első három napot igen sikeresnek érzem, s egyúttal tájékoztatom önöket arról, hogy konkurens cégünk éppen holnap nyitja meg tőlünk száz méterre azt a boltot, amelyben igen kiváló minőségű, olcsó árfekvésű, zsebteleppel működtethető, rúgós önáltató berendezést lehet vásárolni.

Föld S. Péter

AUSZTRIAI MENEKÜLTTÁBOR

– Ezen a héten maga a tizedik, aki azt állítja, hogy politikai nézetei miatt kiüldözték a Belvárosból...

– Ne izguljon, mutter, egy kilencmilliós totónyeremény még nem jelent inflációt...

Tavrija: szovjet—bolgár—magyar koprodukciós autó

MI SZÁLLÍTJUK A RÜKVERCET?

SZÁJTÁTVA

Árva ecetfát öntöz naponta:
szelíd reggeli öröm száz gondja
közt a nénikének. Lenn, udvarra
nyíló szűk konyha kopott, lúgmarta
kövén tipeg-topog, majd soványka
erszényt szorongatva indul boltba,
venni leveskébe jó vegetát,
s húsokra bámul – az üvegen át.

Nyírt bajszú úr, ki felettem lakik,
azokkal súg-búg kocsmákban, akik
mindig a kintről jöttet faggatják
és Szokol zsebrádión hallgatják
naphosszat az öldöklő híreket:
arab arabot és ír íreket,
Szájtátva lesik, mit mond a Nyugat . . .
Halad a karaván – kutya ugat.

Szemeit lesüti és úgy köszön,
rebeg halk „jó napot", ha férfi jön
a lépcsőházban s mondja „csókolom!" –
majd tovasiet szomszédasszonyom.
Este ropogós függönye mögött
áll, s a szemközti ablakok között
válogat: hol van fény és hol setét . . .
Szájtátva nézi mások életét.

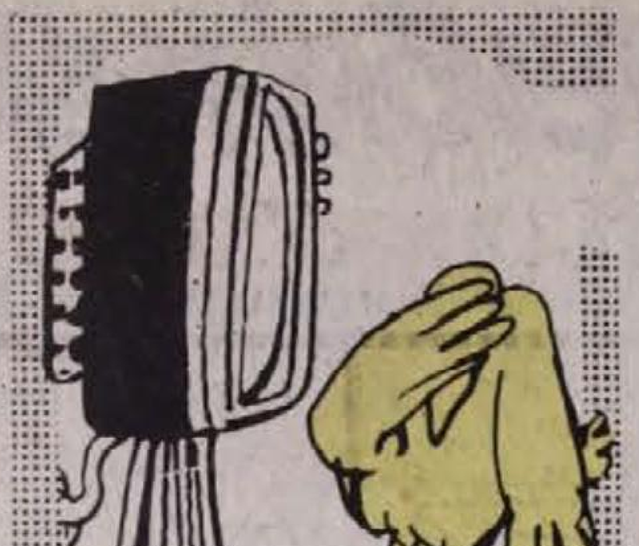
S a harmadikon, a felső szinten
– ahonnan már-már jól látszik minden –
áll a gangon és fölfelé bámul
valaki, kezét kulcsolva hátul.
Hunyorog a Napba, át a kormon,
szájtátva mereng a nagy reformon –
óh, mennyi régi-régi hűlt kaland!
És lám: nem jön, nem jön a sültgalamb . . .

Walter Béla

FELVILÁGOSÍTÁS

– Tudod, mennyi ennek a négyzetmétere, amit rugdosol?

RIA, RIA!...

Sokan néztük, hogy kevesen nézik. A tévékészülékek előtt feltehetőleg százezerszámra, meglehet, milliónál is többen ültünk — a Népstadionban alig néhány ezren. Pedig jó idő volt. Szélcsend, 20 fok körüli temperatúra. A légnyomás, a páratartalom focinézésre fölöttébb alkalmas. Világklasszis ellenfél. Kitűnő labdaszedők.

Mégis.

Mégse.

A labdaszedőket nem véletlenül említem. Egyikük, a magyar—dán válogatott labdarúgó mérkőzés vége felé akkora aktivitást mutatott, hogy egy partdobást majdhogynem önkezével végzett el. Ki tudja, legközelebb tán el is dobja a labdát, társa meg elhúz majd a balszélen, középre ad ... és ez lesz a jövő útja. Se néző, se csapat, s ez esetben már ellenfél sem igen szükségeltetik. A televízió pedig? Biztosan föltalálja majd magát, s a labdaszedő gyerekek produkcióját közvetíti. Az izgalmasabb jeleneteket annak rendje és módja szerint megismétlik, lassítva, mutatva másik kameraállásból is.

A dán futballisták egyébként futballistáknak mutatkoztak azon a keddi estén a magyar televízióban. Láthattuk: Laudrup ragyogóan cselez és óriási a kezdősebessége, Morten Olsen tanári módon szervez hátul, Mölby pompás labdákat ad, Jesper Olsen bejátssza az egész pályát. Európa egyik élcsapata ez a dán együttes, s láthatóan csak annyit adott ki magából, amennyi egy ilyen barátságos mérkőzésen szükséges. Edzőmeccsnek is nevezhetném, de nem akarom megsérteni a derék labdaszedőket.

Egyébriánt szép este volt. A mese és a Híradó a foci miatt ugyan később kezdődött, de mindkettő a szokott jó formáját hozta. Jött ezután a Mindenki tanköteles, jó időben, ha nagyon igyekeztek, lezuhanyozva, civilbe öltözve, akár már a magyar futballisták is megnézhették. Janácska éppen szakított Michallal, és magas, jól fejelő vetélytársát, Alešt kétséget kizárólag a tizenhatoson belülre engedte. Úgy fest, Oliva bíró is hamarosan lesre fut a csinos jogászlánnyal, a rokonszenves Jirka FC meg egyenesen kiesésre áll, lám, ez a cseh futball is gondokkal küzd, hogy ne mondjam beteg, bizony elkelne egy kórház a pálya szélén.

Később, a Stúdió '88-ban egyebek mellett arról is hallhattunk, hogy milyen kevés pénz jut manapság a közművelődésre, s meglehet, a korábban közvetített válogatott mérkőzés az oka, de biztosan akadt olyan néző, akinek a pénzről újra csak a foci jutott az eszébe. Ám az már merő egy véletlen, hogy ugyancsak a Stúdióban Liska Tibor közgazdász szintén focihasonlattal élt, amikor azt fejtegette: egy futballcsapat attól futballcsapat, hogy tudnak benne játszani az egyes emberek is.

Ezek után, a műsorszerkesztés bravúrjaként, a Kardiológia sorozat újabb epizódja következett, nevezetesen a „Mit kell tudni a vérnyomásról?". Nos, többek között azt, hogy a vért erek kilométerein át kell pumpálnia a szívnek, ehhez pedig nagy nyomásra van szükség. Ha azonban még ennél is nagyobb, akkor már magas. Ez nem jó, divatos szóval rossz, a biztosító társaságok, amikor életre-halálra kalkulálnak, ezt szinte a legfontosabb tényezőnek tekintik. A magas vérnyomás ennek ellenére nagyon elterjedt, mégpedig oly alattomosan, hogy sokan nem is tudunk róla. Oka az esetek 90 százalékában ismeretlen. És még azt tanácsolta a képernyőn az az amerikai doktor, hogy olyan dolgokon, melyeken nem segíthetünk, lehetőleg ne mérgelődjünk.

Milyen igaz... Focistáinknak is ezt ajánlhatom. Csak semmi izgalom. Azt hagyjuk meg a labdaszedőknek.

Münz András

FEKETE LYUK . . .

Itt a Kárpáti Igaz Szó — Ungvárról

NEM IS KOLOZSVÁRRÓL!

Toldi Miklós-választásra készül az ország

ENNYIRE KELL AZ ERŐS EMBER?

– A melósokat kell elbocsátanunk, ott nem mindenki valakinek a valakije...

– Hadd lássák azok az üzletemberek, ha hozzák a tőkéjüket, hogy tudjuk, mi az udvariasság!...

SZALDÓ MORTALE

Kváz Menyus, a tűrhető közgazdász nem tartozott a kedvenceim közé. Sosem evett a tenyeremből és csak ritkán dorombolt, amikor a füle tövét vakargattam. Most mégis örömteli hejehujával fogadtam.

— Ezt add össze, Kváz! Az első negyedévi külkermérlegünk nem passzív. Ez akkor fordult elő utoljára, amikor még Árpád apánk volt a miniszter.

— Valóban — mondta Menyus.

— És most úgy érzem magam, mint egy májusi lufi a Városligetben.

— Hogyhogy?

— Szépen megyünk fölfelé, odalenn meg bömbölnek a statisztikus gyerekek. Merthogy a nullszaldót nem az export növelésével, hanem az import csökkentésével értük el.

— Azt áruld el, Kváz, hogyan tehetnénk nyereségessé a külkereskedelmi mérleget?

— Hát ugyebár... a rejtett tartalékok feltárásával... az alkotó erők mozgósításával...

— Kváz, te úgy beszélsz, ahogy a magyar csatárok lőnek.

— Hogy lőnek a magyar csatárok?

— Mellé.

— Na jó. Ha főzöl egy kávét, elmondom, hogyan tehetnénk nyereségessé azt a mérleget. Hipphopp és máris pozitív lesz a szaldó. Az lesz ám csak a szaldó. Haláli egy szaldó lesz. Valóságos szaldó mortále.

Kezdtem csörömpölni az edényzettel, Kváz meg a helyzet magaslatára emelkedett.

— Az első lépés az, hogy végleg leállítjuk a behozatalt. Slussz passz, vége, egy buznyák ára külföldi holmit nem importálunk. Ilyen módon már nem is lehet veszteséges a mérleg pálinkát a Mariahilferen. Nyolcvan schillingért. Jó, nem nagy aktívum, de aktívum.

Vadul harangozni kezdtem az üres csésze oldalán, mert megreszketett kezemben a kávéskanál.

— Van még más ilyen oltári ötleted?

— Történetesen van. Például arra nézve, hogyan fizethetnénk vissza gyorsan és fájdalommentesen az összes külföldi tartozásunkat

— Jó, jó, de hogyan lesz nyereséges?

— Nagyon egyszerű. A ciklus utolsó hetében kimegyek Bécsbe és elpasszolok egy üveg barack-

Eddig csak a fülem állt el, most már a lélegzetem is.

— Hogyan?

— Mi sem kézenfekvőbb. A tartozás erejéig totószelvényeket kell a hitelezők rendelkezésére bocsátani. Ők kitöltik, aztán, amelyikük 13+1-et ért el, az visszakapja a végösszeg egyharmadát. Mit szólsz?

— Rémes. És mi marad a többinek?

— Hülye kérdés. Hát a játék öröme. De van ennél is jobb megoldásom.

— Ne kergess az őrületbe.

— Megírjuk a hitelezőnek, hogy előjegyeztük egy Dacia gépkocsira.

— Ez mitől jó?

— Öt évig nyugton maradhatunk. Öt év elteltével írunk neki egy másik levelet. Hogy a partner késlekedik a szállítással, csak türelem. Megint nyertünk öt évet.

— És tíz év múlva?

— Akkor kap egy Daciát.

— Gondolod, hogy örül majd neki?

— Micsoda beszéd. De mennyire. Tudod micsoda érték Nyugaton egy ilyen veterán autócsoda?!

Elé tettem a csészét, hörpölt egyet, aztán kiköpte.

— Te jóságos ég, micsoda lötty ez?

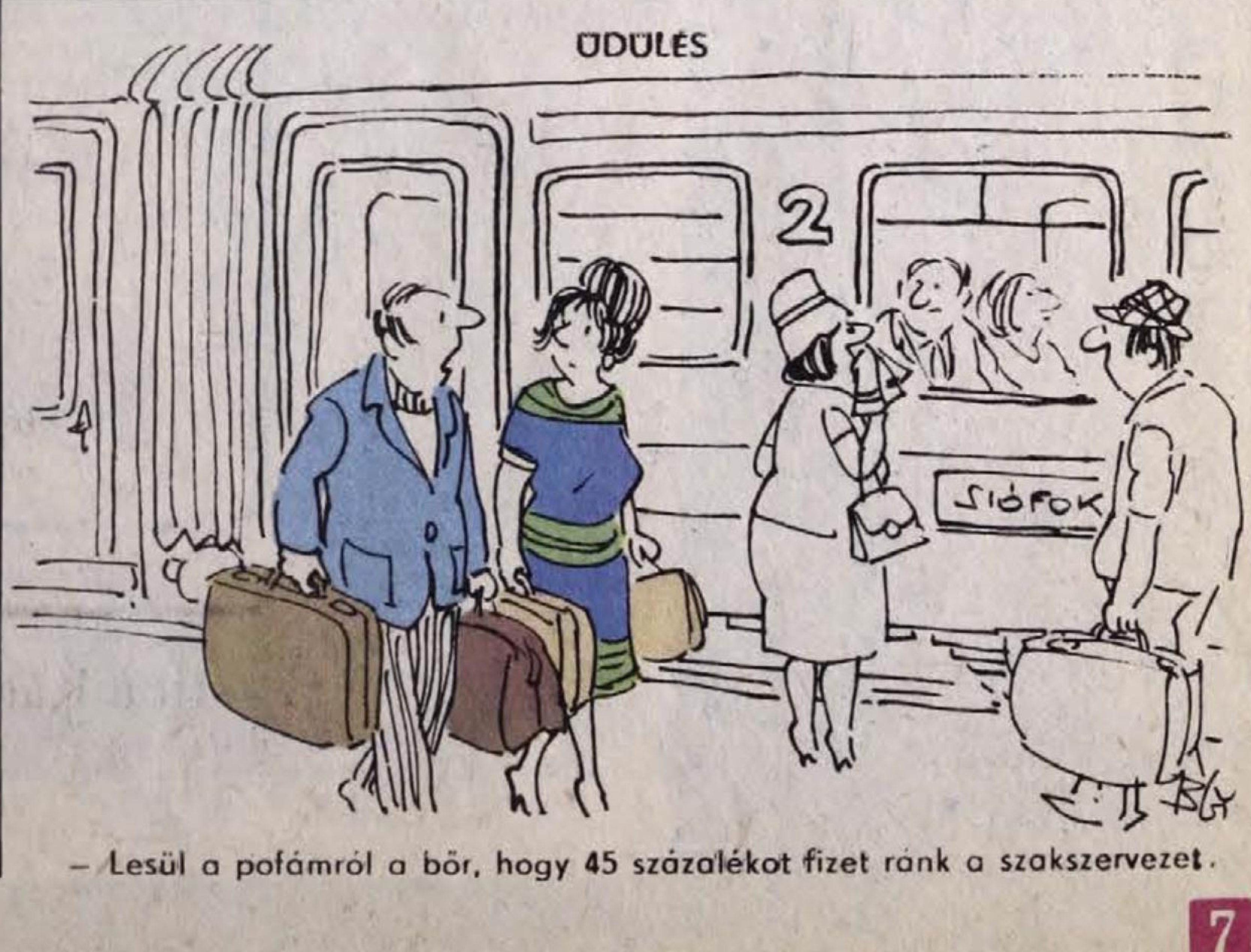
Elnéző mosollyal válaszoltam.

— Nullszaldós kávé, Kváz. Két rész export víz, egy rész import cikória...

Peterdi Pál

– Na, mit választanak? Ez az elavult, zajos gép, vagy egy komputervezérlésű és mínusz öt ember!

– Lesül a pofámról a bőr, hogy 45 százalékot fizet ránk a szakszervezet.

– Érthetetlen, hogy önök, akik meghódították a világot a bűvös kockájukkal, hogyan kerülhettek ilyen helyzetbe . . .

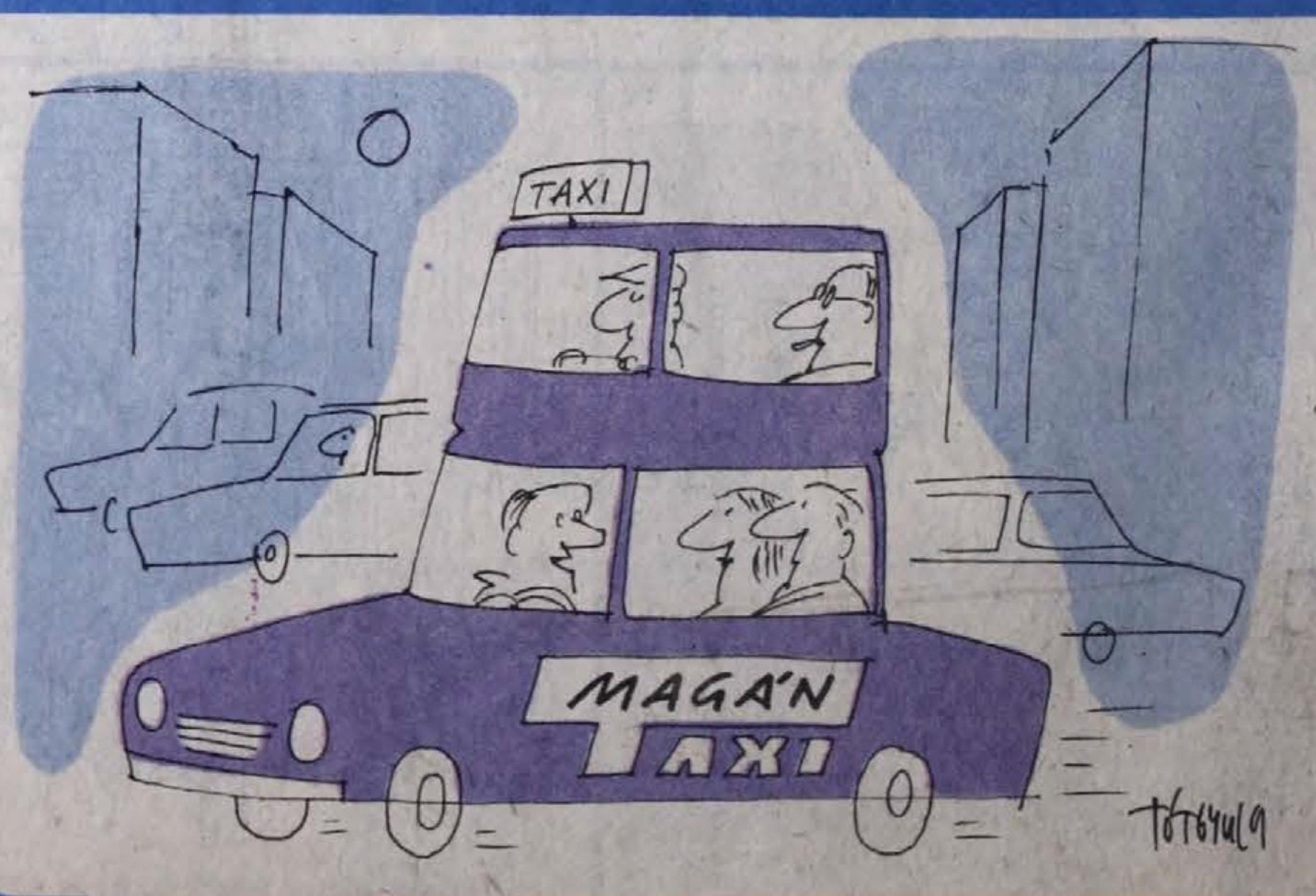
VILÁGRASZÓLÓ

– Azért rendes a szakszervezettől, hogy az államot is igyekszik képviselni, de az állampolgárokat is . . .!

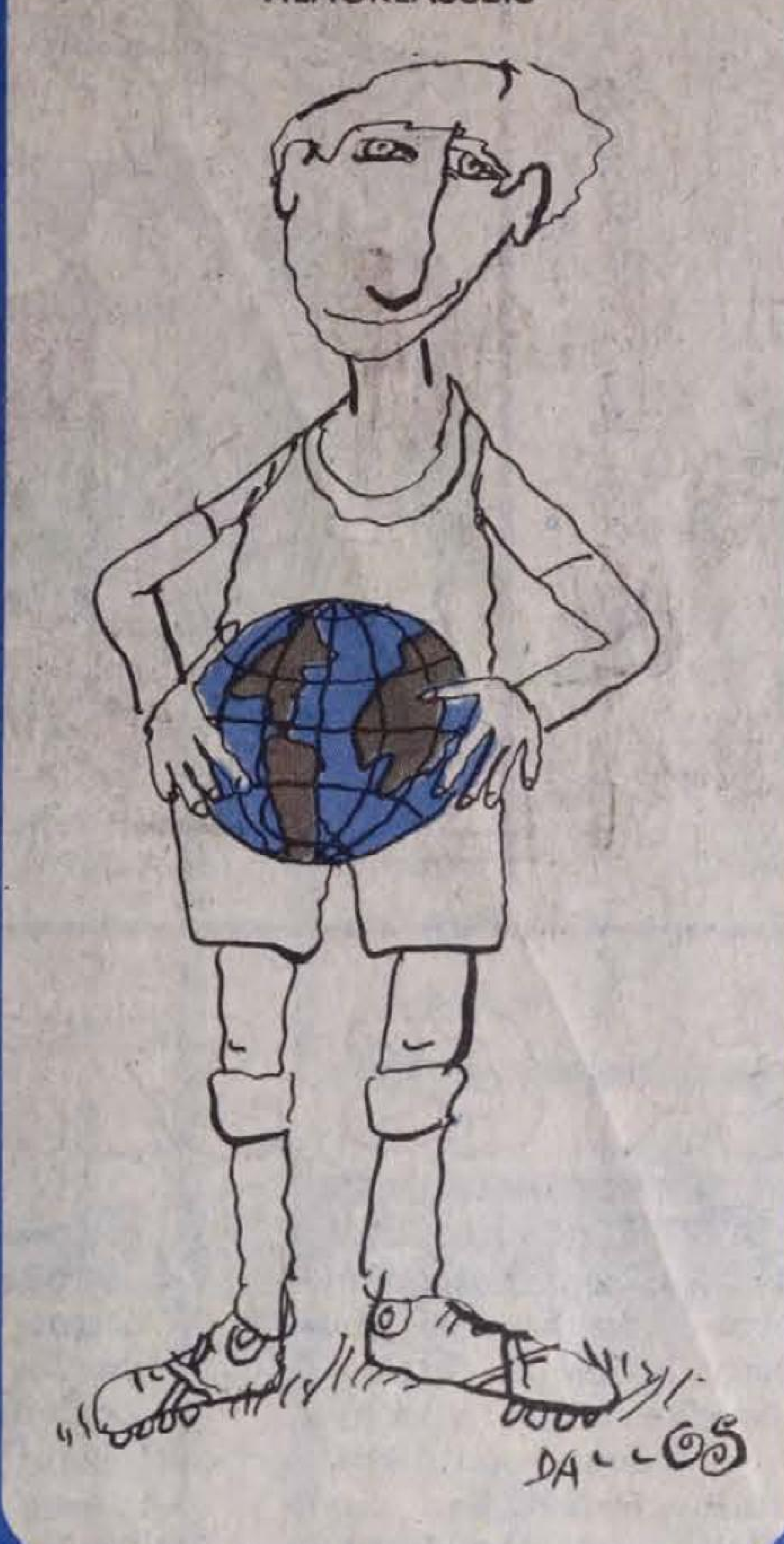
– A rendeletek számával bekerültünk a rekordok könyvébe!

– Úgy kezdődött, hogy Londonban emeletes buszt láttam . . .

VILÁGKLASSZIS

– Íme, az első magyar kosárfonó robotsor!

– Ez a találmány milliárdokat hozhat az országnak, ha találunk egy maszekot, aki elkészíti...

– A kis Mózest egy ladikba raktuk, úgy csorog át a határon...

– Kétszáznegyven forint először! Kétszáznegyven forint másodszor! Kétszázharminc forint...?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A vizsgáztató tanár megkérdezi a megszeppent diáktól:
— De miért olyan sápadt? Ennyire fél a kérdéseimtől?
— Nem, kérem — feleli a vizsgázó —, én a válaszaimtól félek.

FOTÓSAROK

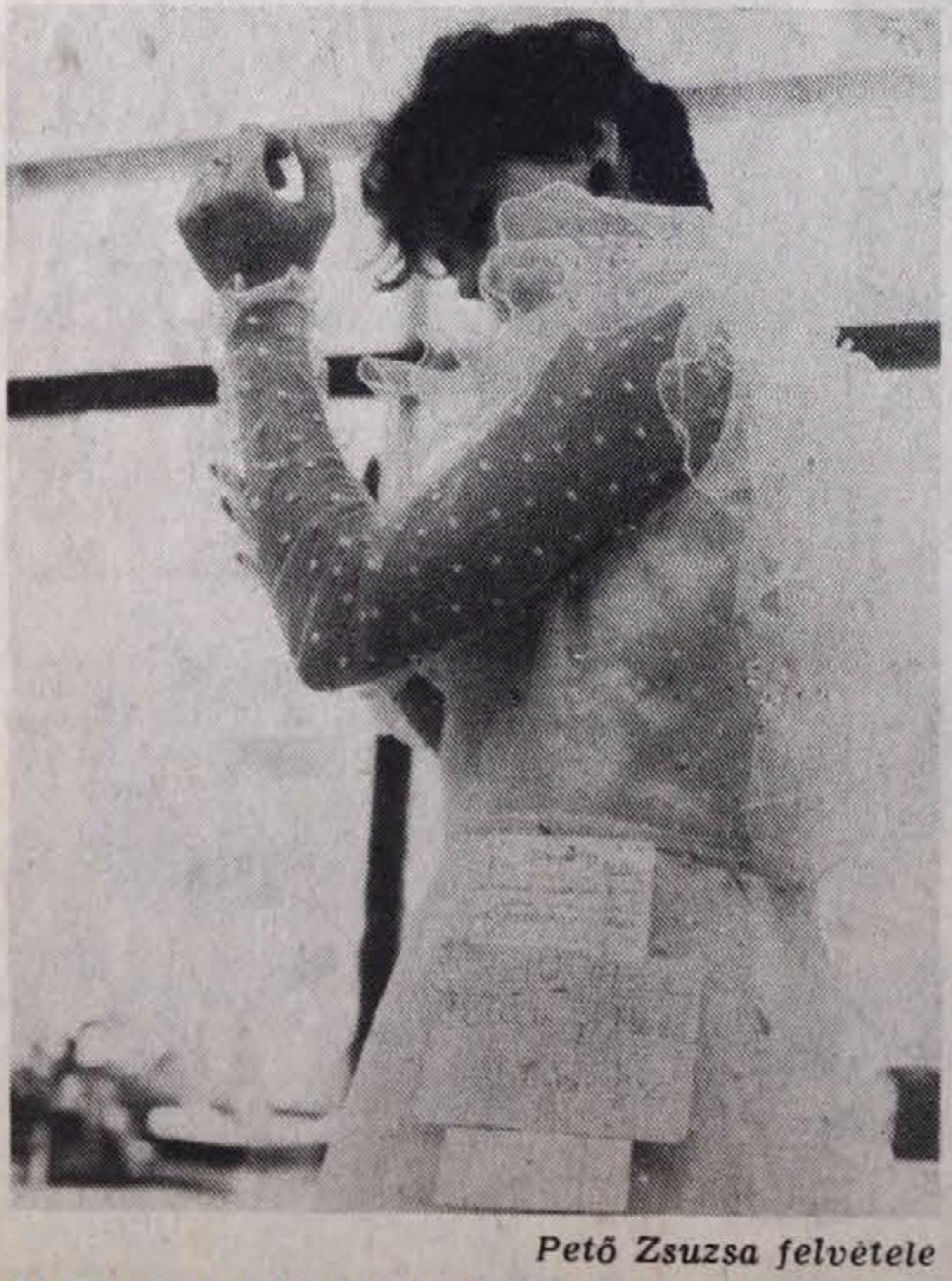
A LEGERŐSEBB MENYASSZONY

Régi tréfás népi hagyomány kel új életre a festői Balatonborzadályon. Mint ismeretes, a vidám ősök minden évben nagyszabású menyasszony-vetélkedővel köszöntötték az idegenforgalmi szezon kezdetét.

E nevetős játékokban olyan különlegességek is helyet kaptak, mint a ma már jobbára csak hírből ismert virtus, a pityerke, vagy a sodrofázás. Az esemény fénypontja azonban kétségkívül az volt, amikor a vállalkozó kedvű menyasszonyok abban mérték össze erejüket, hogy kinek van a legnagyobb kézfogása.

A régmúltra emlékezve rendezik meg idén a balatonborzadályiak a nagyszabású menyasszony-vetélkedőt. Közkívánatra ezúttal a sokáig tiltott játéknak tartott bicepszvetélkedőt is engedélyezik. A győztes, jutalmul összemérheti erejét a szomszéd országok bicepszbajnokaival. (Amelyikük győz, az egy éven keresztül behajlítva tarthatja a karját.)

efespé

Pető Zsuzsa felvétele

ÉN ÉS SZTÁLIN

Eljött a pillanat, amikor már én sem hallgathatok tovább. Az Élet és Tudomány leleplezte Sztálin és Liszenko bűnös viszonyát: a növénynemesítő-kókler Sztálin árnyékában manipulált az ágasbúzával. Egyik napilapunk felderítette, hogy Pomáz külterületén még mindig van egy Liszenko nevű buszmegálló, s a település lakói most már tudják, mi az ő nagy bajuk. Az Ország-Világ Sztálin őrségének hétköznapjairól tudósít, megtudhatjuk, hogy a Gazda — így hívják beosztottjai — szeretett az őrség elől bújkálni, s jókat kacagott, ha ez sikerült neki. Az őrség tábornok-parancsnoka ezért néhanap hagyta, hogy egérutat nyerjen a generalisszimusz. A Rakéta Magazin megírta, hogy J. V. Sz. egyszer megfenyegette Krupszkaját, ha nem viselkedik szolidan, mást fog kinevezni Lenin özvegyének. Még hosszasan lehetne folytatni a sort. Sztálin-ügyben minden lapban találni egy-két sztorit — a Magyar Horgásztól a Méhészetig.

A Ludas Matyi sem maradhat le e nagy versenyben, ezért a lap rendelkezésére bocsátom nagybecsű visszaemlékezéseimet. Már az iskolában bajok voltak Josziffal, becenevén Kobával. Koba minden héten több fekete pontot kapott magatartásból, egyszer megette az uzsonnámat, pontosan úgy, ahogy a kis Jirka, a Mindenki tanköteles című csehszlovák sorozatban. Nagy a gyanúm, hogy Jirkát a kis Sztálinról mintázták a film alkotói. A zömök Dzsugasvili a napköziben mindig rugdosott a pad alatt, a saját szalvétáit zsebre dugta — hazavitte a családjának — és szomszédjai szalvétájával törölte meg a száját.

Történt egyszer — már nemzetiségi népbiztos volt —, hogy egy örmény küldöttséget nokedlival dobált meg, a tatár vezetőket pedig állandóan csuklással gúnyolta. Ha egy tatár főnök jött hozzá tárgyalni, mindig csuklani kezdett és nem tudta abbahagyni. Később — már főtitkárként funkcionált — Sztálin folyamatosan csapkodta a Kreml ajtóit, két esetben a kilincseket is leszakította. A háború idején nem is egyszer előfordult, hogy a vezérkar ülésein Sztálin a pipáját a tábornokok fején verte ki. A legfurcsább viszonya Berijával volt. A hírhedt ember szolgalelkűségében odáig merészkedett, hogy vakargatta Sztálin lapockáját. Sztálinnak sokat viszketett a háta — mindig középen, egy kicsit balra, attól egy kicsit feljebb és jobbra —, s Berija jól tudott vakarni, szinte az egész pártvezetésben az ő vakarását kedvelte legjobban Sztálin.

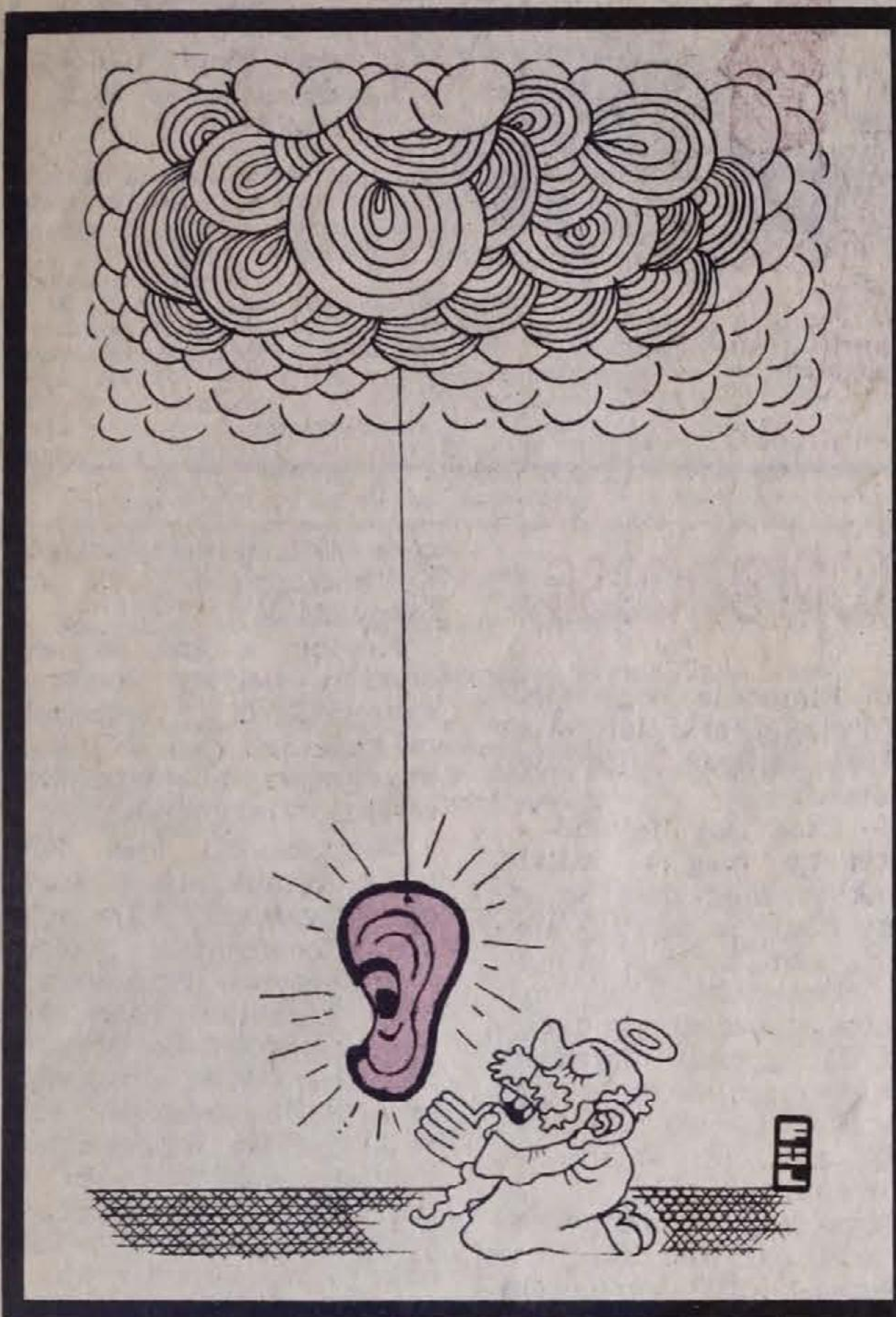
Sztálin a hetvenedik születésnapjára egy hatalmas tortát kapott Rákositól, aki a Zserbóban rendelte meg a csokoládés-puncsos finomságot. A tortán hetven gyertya volt, és Sztálin egy fújással elfújta az összeset (igaz, hogy Bulganyin is vele fújt titokban). Aztán összeszámolta a gyertyákat, és kiderült, hogy 71 gyertya van a tortán. Sztálin ezt rettentő sértésnek tartotta, s hiába bizonykodott Rákosi—Gerő—Farkas—Révai, hogy ők ötvenszer is átszámolták a gyertyákat, nem hitt nekik.

Sztálin gyermekkora óta kedvelte az orgonát — többször lopott is a temetőből —, később aztán a Sztálin-orgonák illatáért volt oda. Sokszor magában dúdolta: „Szeretnék május éjszakáján letépni minden Sztálin-orgonát..." A leszerelési tárgyalásokat mégis csak utódai kezdték el. Sztálinnak sok hibája volt — ezt már a történettudomány feltárta —, azt azonban csak a cipészek tudják, hogy egy kissé csámpás is volt, cipőinek a sarkát mindig befelé koptatta el, s nem volt hajlandó lúdtalpbetétet viselni. A lúdtalpbetétet a genetikával, a szociológiával és a kibernetikával együtt imperialista szemfényvesztésnek tartotta. Ennyit szerettem volna elmondani személyes élményeimből, hogy Sztálin személyiségét még jobban megismerje a világ.

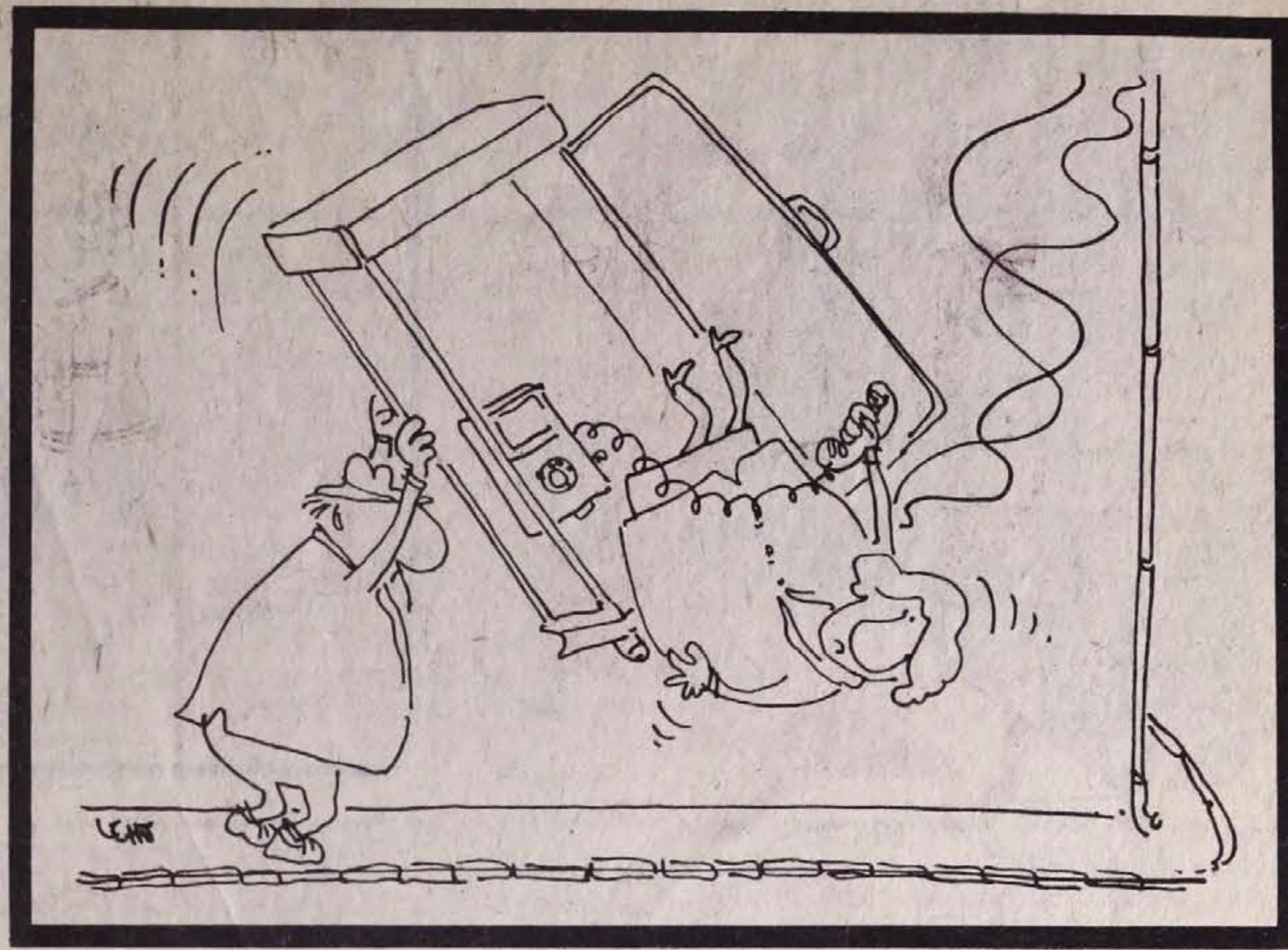
Majláth László

A szerkesztőség megjegyzése: A fenti cikk tényeit fenntartással kell fogadnunk, már azért is, mert személyi nyilvántartásunkból kiderült, hogy a szerző csak 1950-ben született. Ennek ellenére a közlés mellett döntöttünk, mert minden apró momentum fontos lehet a múlt megismerésében és a jövő építésében. Más visszaemlékezők szerint Sztálin sohasem csuklott és nem volt hátviszketős. Ő egészen más anyagból volt gyúrva.

SÜRGŐS

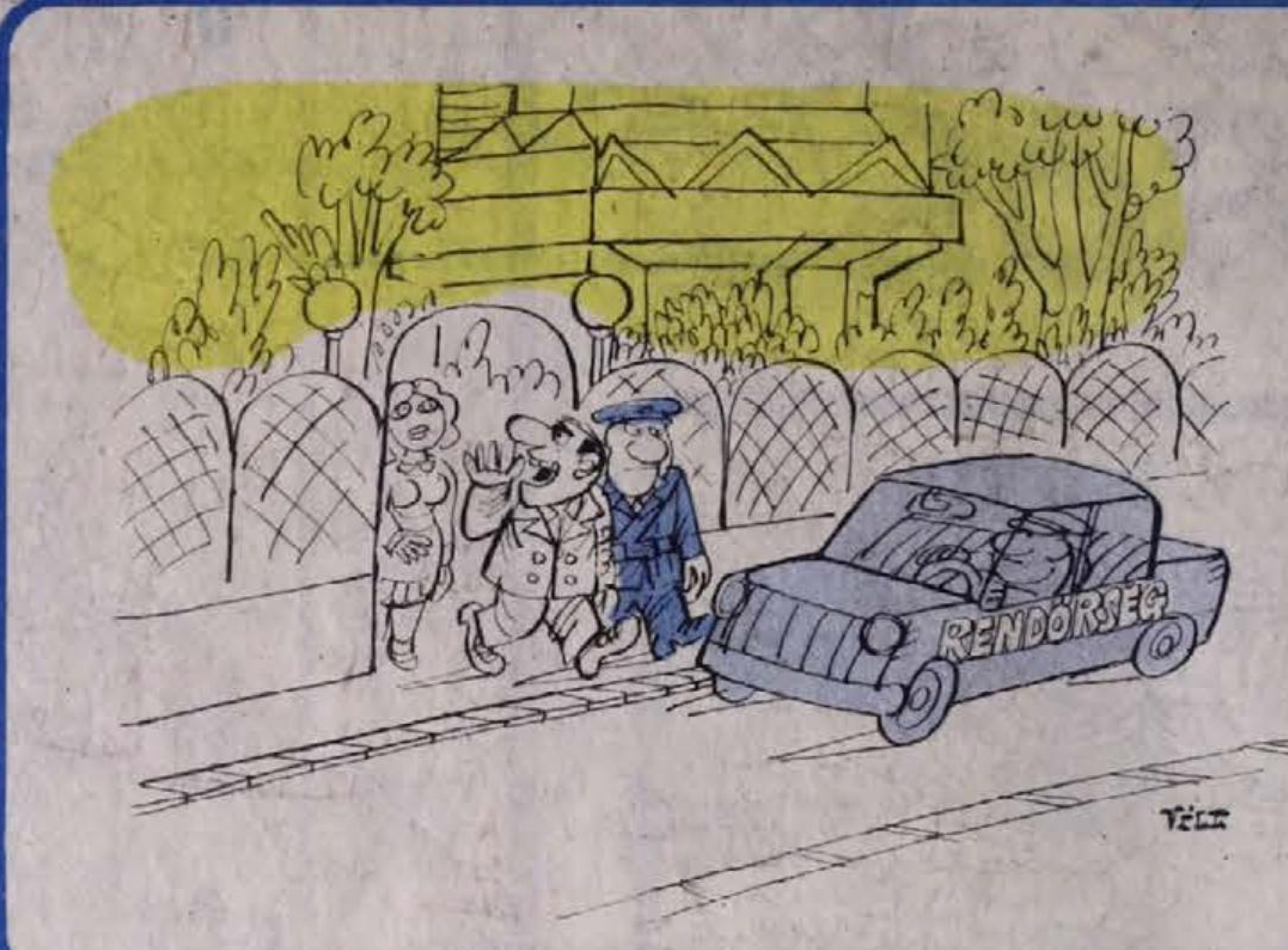
DALLOS,
LEHOCZKI,
FÜLÖP,
BALÁZS-PIRI,
SAJDIK,
BRENNER

LERÁGOTT CSONT

– Megint nem működik! . . .

ÖRÖK ÜGYESKEDŐ

– Majd küldök szappant és WC-papírt!

BELVÁROS

egy bányász töprengése

Amikor vájártanuló lettem, a széncsatától visszhangzott az ország. Mindenki úgy érezte, hogy ezen a csatán áll vagy bukik az újjáépítés sorsa. A mi munkánk nyomán melegedhettek föl újra az otthonok, szaladhattak vígan a mozdonyok, termelhettek a gyárak, vagyis a csatát megnyertük, s mi, bányászok a nemzet hősei lettünk.

Nem csoda, hogy ebben az időszakban mind gyakrabban kerestek föl bennünket az újságírók. Az egyik riporter például megkérdezte tőlem, miért teljesítek sokkal többet, mint amennyi a norma.

— Mert nagyon kell a lóvé — válaszoltam, s erre ma is tisztán emlékszem. Ennek ellenére az újságban ez jelent meg: „Azért termelek többet, mert tudom, hogy nyugodtan hajthatja fejét álomra egész népünk, s persze még nyugodtabban alhat bölcs vezérünk is, aki természetesen álmában is éber. Orvosilag kimutatott az is, hogy a norma túlteljesítése csapás a vérszopó kapitalistákra".

Bizony, én akkor meg akartam keresni ezt a firkászt, hogy megtudja, milyen egy bányászököl csapása, de hívattak az igazgatói irodába, ahol egy miniszterhelyettes várt rám. Elmondta, hogy olvasta a cikket, gratulált, s egy szépen csillogó kitüntetést adott át.

— Csak így tovább - veregette meg a vállam, s akkor még nem sejtettem, hogy ez nem is anynyira rám, mint a miniszterhelyettesekre és más fontos emberekre vonatkozik. Én ugyanis maradtam a bányában, de ők mentek tovább. Ki erre, ki arra — volt, aki épp valamelyik bányába.

Később jött valami fényképész, azt mondta, hogy „Bányász-idill" címen egy országos lapba csinál rólem és a menyasszonyomról, Rózsikáról egy fényképet. Rózsikára egy overallt húztak, úgy nézett ki benne, mint aki lovagi tornára megy, nekem meg be kellett öltöznöm a munkaruhámba. Hiába magyaráztam én nekik, hogy amikor idillkedek, nincsenek rajtam ezek a göncök. Ők így akarták a képet, mi több a kezembe nyomtak egy csákányt, Rózsikáéba pedig egy kalapácsot, mondván, hogy így igazán bányászi az idill.

Kaptunk egy újonnan épült bányászházban lakást is. A sajtó azt mondta róla, hogy szép, tágas, én inkább azt mondtam, hogy életmentő. Az esküvőmön ugyanis az apósom az utcára akarta vetni magát, de beszorult a szűk ablaknyílásba.

Később a vas és acél országa helyett Kertmagyarországról beszéltek, még később hol sztrájkra buzdítottak, hol sztrájktörésekre. Ugyanezek.

Még később újra fontosak lettünk, újabb széncsatát vívtunk. Mire igazán megnyertük volna, szabás-varrás tanfolyamra küldtek minket, mondván, hogy a jó vájárból jó varrónő lesz és az országnak mind több varrónőre van szüksége. Már egészen belejöttem, csak az volt a baj, hogy a varrógépet megszokásból mindig a falnak irányítottam, hiába mondták, hogy a babarékli nem frontfejtéssel készül.

Aztán, épp amikor kitüntettek az Élenjáró Varrónő címmel, közölték velem, hogy újra a bányába kell mennem, mert programom van. Eocén. Sok új bányász is volt velünk. Olyan hagyományos bányavidékekről toborozták őket, mint Békés, Szabolcs-Szatmár és Hajdú-Bihar megye.

Közben megöregedtem, rendszeresen járok az orvoshoz a hagyományos bányászbetegségemmel. Nem, nem szilikózissal. Tudathasadással. De azt még az orvos sem tudja eldönteni, hogy én fontos munkaerő vagyok-e Magyarországon vagy sem.

Vezda János

Olvasóink figyelmébe!

Kedves olvasóink figyelmébe ajánljuk, hogy a szerkesztőség telefonszáma június 1-jétől megváltozik.

Új hívószámunk: 188-411

Bolhapiac rovatunk is ezen a számon, változatlanul a 909-es melléken hívható majd.

– Sajnáltam felébreszteni a gyereket . . .

– Itt is jókora személyi kultusz lehetett . . .

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: A Kockás képregény újság 1981-ben vagy azelőtt megjelent számait; — A Mozaik újság eddig megjelent számait; — Kiss József László: Parancsolsz egy kézigránátot? c. művét, vagy a szerzőtől bármely más könyvet; — Chicco gyermekhordozót.

KÍNÁLNAK: Az Ifjúsági Magazin 1981 januárjától megjelent számait (1982. októberi kivételével); — A Világ Ifjúsága 1981. májusától megjelent példányait; — Legókat; — Jó állapotban levő Rakéta porszívót; — Gyermekíróasztalt; — Üzemképes Hajdú centrifugát; — 2 db szivacs fotelágyat; — 14 éves fiúra való szürke műszőrme bundát; — Csehszlovák gyártmányú, háromkerekű biciklit; — Jókai Mór 40 regényét; — Szilvási Lajos: Ott fenn a hegyen és Egyszer volt szerelem c. könyveit; — Berkesi András: Fönn az emeleten c. művét; — Moldova György-könyveket; — 5 literes villanybojlert; — NDK propán-bután gázbojlert, tartozékokkal.

CSERÉLNEK: Az Ifjúsági Magazin és a Világ Ifjúsága 1981-től megjelent számait a Styx együttes korai lemezeire vagy legutolsó dupla koncertalbumára, esetleg megegyezés szerint bármire.

Kérjük olvasóinkat, hogy Bolhapiac rovatunkban csakis szerényebb értékű portékákat keressenek-kínáljanak.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tetetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as (június 1-jétől: a 188-411-es) telefonszámon, a 909-es melléken lehet érdeklődni.

FELTÖRTEM

1987 utolsó időszakában mindenki a várható árváltozásokról beszélt. Örömmel hallottam a rádióban, hogy a női cipők ára nem emelkedik majd. Amíg a gyermekruházat dotálva volt, sok felnőtt járt gyermekcipőben. Én ezt sajnos nem tehettem, mert 39-es a lábam.

Tavaly nyáron vásároltam egy egyszerű, műanyagtalpú 7 cm-es sarokmagasságú utcai női papucsot, 155 forintért. Olcsó is volt, esztétikus is és kényelmes is. Néhány nappal ezelőtt ismét betértem ugyanabba az áruházba. Megláttam egy ugyanolyan papucsot, gondoltam, megveszem. Felpróbáltam, minden stimmelt, nézem az árát: 269 forint. Ez sem sok, de azért megkérdeztem az eladót, miért emelkedett több mint 70 százalékkal az ára. A válasz: „Azért, mert gyermekcipő kategóriába sorolták..."

Akkor most már én is „gyermekcipőben" járhatok, amit — mint említettem — eddig nem tehettem.

P. J.-né
Örkény

FANTASZTIKUS!

A ceglédi 1. sz. postahivatal kézbesítőjénél előfizettem a Galaktika című fantasztikus folyóiratra, de április 28-ig nem kaptam meg a 4. számot. Reklamálásomra közölték, hogy ez címszalagon vagy min jön, és a kezembe nyomtak egy budapesti címet és telefonszámot, hogy ott lehet reklamálni, ha meg akarom kapni a folyóiratot. Az előfizetést a postánál kell intézni, nem pedig a megadott címen. Hogy is van ez? A postáé a pénz, az enyém az újság után való mászkálás, reklamálás. Hát ez a fantasztikus, nem a Galaktika!

Szabó Áron
Cegléd

PROFIK MECCSE

Ültem a lelátón. Tudtam, hogy álmodom, mégis bosszankodtam. Pedig profibb csapatokat, mint az orvosoké és az adóhivatalnokoké, még álmában sem kívánhat az ember.

Eleinte az orvosoknak ment jobban. Szépen begyakorolt cseleket láthattunk tőlük. Később azonban az adóhivatalnokok lestaktikája alaposan megzavarta a játékukat, egyre többet hibáztak. Az adóhivatalnokok csapata vérszemet kapott és egyszerre két orvost is buktattak a 16 ezren belül. A bíró ebből habozás nélkül 11 ezret meg is ítélt.

Látszott, hogy nem babra, hanem zsebre megy a játék. Az orvosok kifogásolták, hogy a hivatalnokok túl sokat követelnek. A kapitányuk kijelentette: ha nem fújják le az egészet, úgy felbruttósítják a paraszolvenciájukat, hogy az egész adórendszer belefeketedik! Nem sokkal a mérkőzés vége előtt az orvosok labdatartásra rendezkedtek be. Behúzódtak a saját kapujukba és ráültek a labdára. Az adóhivatalnokok fenyegetőztek: ha nem rúghatnak labdába, az orvosok csúful fogják végezni. Az orvosok erre azzal replikáztak, hogy a hivatalnokok meg náluk fogják végezni!

Lassan szedelőzködött a közönség, mondván, hogy itt minden úgyis csak a kibicnek drága. Csak az öregek, betegek és gyerekesek maradtak — hova mehettek volna? —, és hol az egyik, hol a másik csapatnak szurkoltak...

Tibayné Pártos Judit
Budapest

A SZABVÁNY AZ SZABVÁNY

Ez évi 14. számunkban „Takarékosság?" címmel, a policarpin szemcsepp csomagolásával kapcsolatos panaszos levélre az alábbi választ kaptuk a Gyógyszertári Központtól:

1988. január 1-jével hivatalossá vált a „Szabványos Vényminták" VI. kiadása, mely az 1 és 2%-os policarpin szemcsepp dózisait 10 g-nyi mennyiségben határozta meg és egyben megjelölte felhasználhatósági határidejét is. A gyógyszertárak a kiadásnál ennek megfelelően járnak el. A Szabványos Vényminták bevezetésével kapcsolatos gyakorlati problémák szakmai megoldása jelenleg folyamatban van. A tisztázandó kérdések között a panaszos levélben foglalt észrevétel is szerepel.

Bartus Györgyné
gyógyszerészeti ov.

NINCS ADAT

Ez évi 10. számunkban Zugló és Kuala Lumpur címmel jelent meg Alexander Deák wuppertali olvasónk levele.

Emlékeztetőül: négy napon át hiába hívott egy zuglói számot, sehogy nem sikerült beszélnie ismerősével, mert a készülék mindig mellékapcsolt. Ezzel szemben egy wuppertali utcai fülkéből sikerült beszélnie Kuala Lumpurban élő barátjával.

A Magyar Posta Központjából azt a tájékoztatást kaptuk, hogy a hibás budapesti állomás kapcsolási számát sajnos nem tudták megállapítani — ezt velünk sem közölte a levélíró — és Alexander Deákkal sem sikerült kapcsolatba lépniük, így a hibát nem tudták kijavítani.

(f. a.)

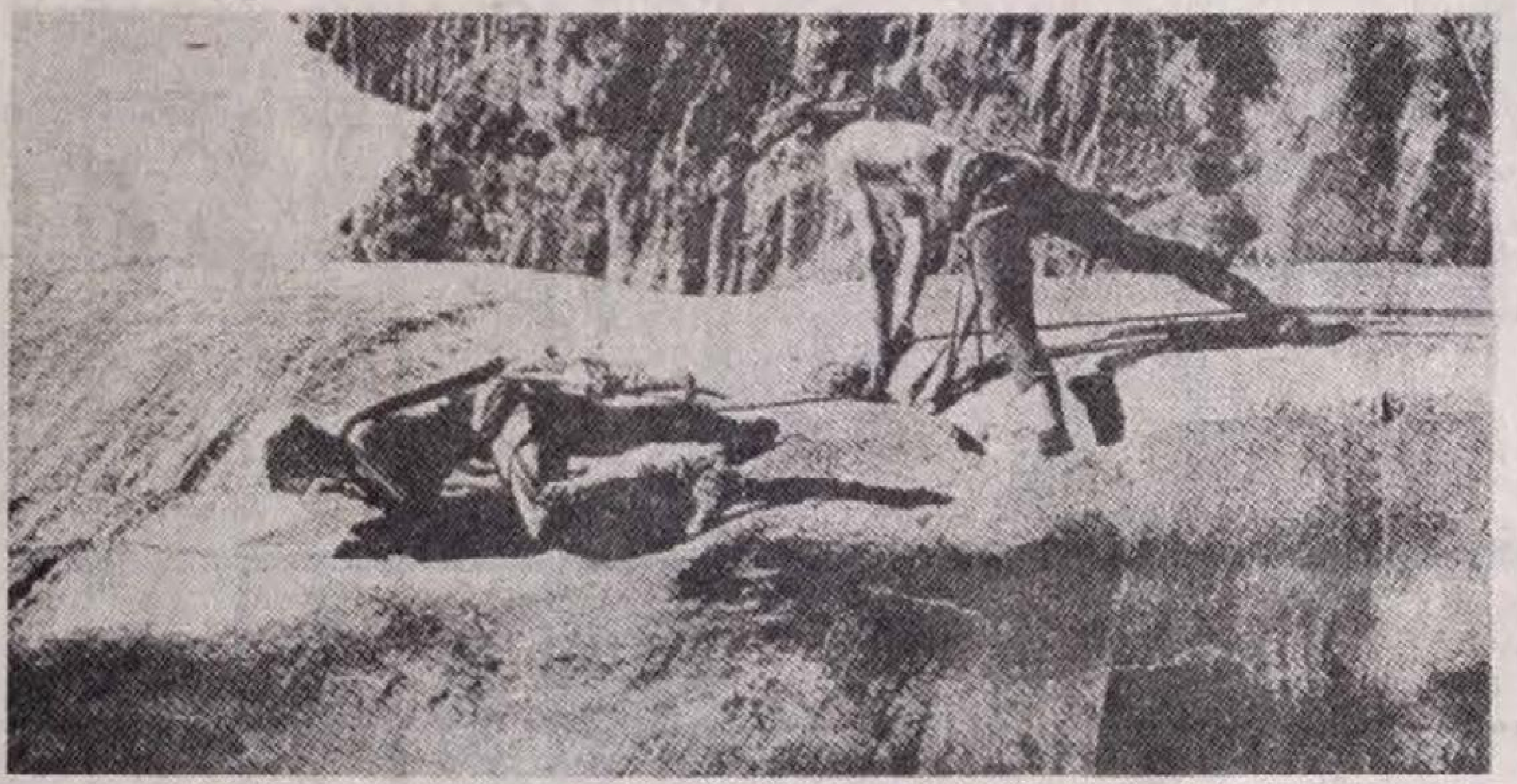
PAPÍRFORMA?

Nem vagyok nagy levélíró, de tisztelettel megkérdezem, hogy a magyar reklámszakemberek ötletszegények-e vagy más bajuk van? Én az 1930-as évek végén papírgyárban dolgoztam, mint vágómester. Most, amikor látom a tévéreklámot, mikor is kirohan 6—8 fiatal, vonaglanak, mint a hasba rúgott kérdőjel és azt éneklik, hogy „Téged vár a papírgyár!" De mi lehet az összefüggés a papírgyár és a vonaglás között? Miért nem mutatják be inkább a papírgyártás egy-egy folyamatát?

K. Tóth Ferenc
Baja

TÜCSÖK és BOGÁR

Meghódítani a magasságokat

Laposkúszásban a hófödte Pamírra!

(A Dunántúli Naplóból ollózta Háry Balázs, pécsi olvasónk)

Hegymászók a pécsi JPTE-n

Nyáron a hófödte Pamirra indulnak

tikus, viszont nagyon éhes. Egyre inkább úgy tűnik, filmet fogyasztani ma annyit jelent, mint minden szempontból kielégülni. Ennek megfelelően a mai film-

A népszaporulat érdekében is — együnk több filmet!

(A Képes Újságban lelte Bölcsföldi Csaba, budaörsi olvasónk)

tőit, lehányták a rakományokat, így próbálták megakadályozni a folyamatos munkát. Kísérletet tettek az egyik irodaház elfoglalására, de ez nem sikerült.

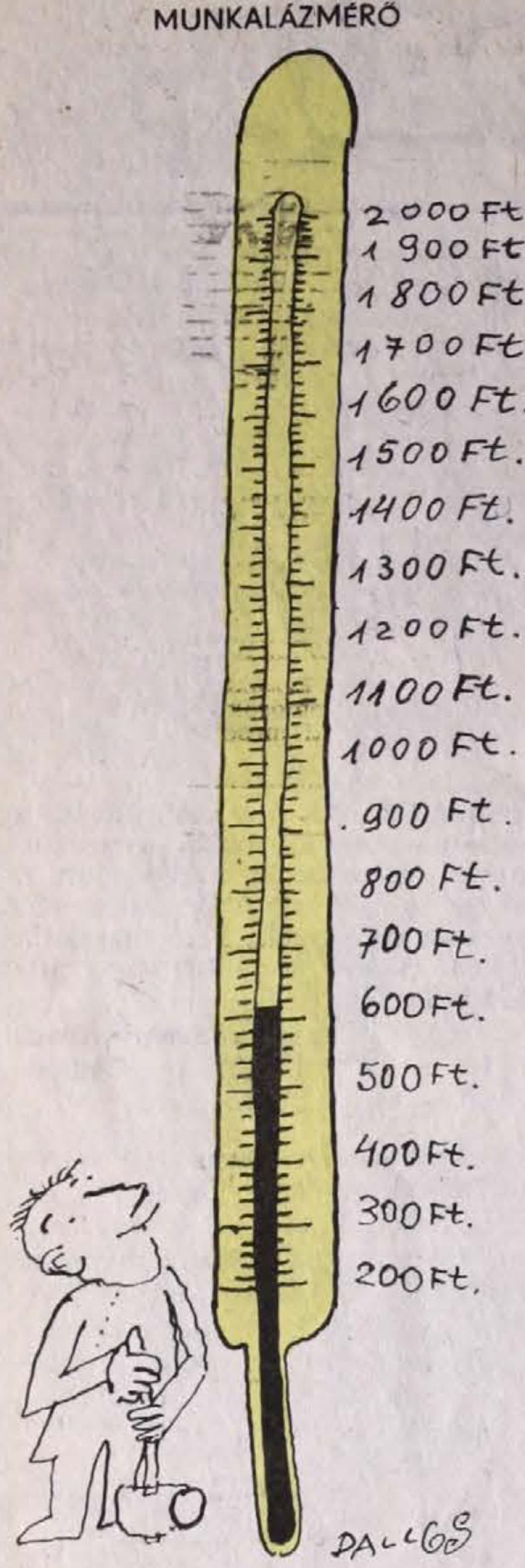
Igazuk volt! Kinek van gusztusa ezek után hozzányúlni?!

(A Népszavában találta Nagy Rezső)

Eltűnődtem a meccs után. Haj, azok a régi angol—magyarok. Hat-három, meg hét-egy. Hova-

Még szerencse, hogy azok a régi angol—magyarok — haj! — magyar—angolok voltak!

(A Ludas Matyiban lelte Földi János, székesfehérvári olvasónk)

TRIBÜN

Játékosokat toboroz az egyetem rögbicsapata. A jelentkezők kérdőívet kapnak. Az egyik kérdés így szól:

— Milyen posztot óhajt betölteni?

Egy másfél mázsás legény válasza:

— Ülőt!

*

Gordie Howe, a profihoki egykori legendás csillaga így definiálta az öregedést:

— Valahányszor egy csinos lányt látok, akit valaha ismertem, kisül róla, hogy az unokája.

*

A szélső szemtelenül lazsál az edzésen. A mester végre megsokallja és rákiált:

— Mars haza!

A legény veszi a melegítőjét és indul lefelé a pályáról. Az edző elkapja:

— Hová mégy?

— De hiszen kirugott. Haza.

— Te is mindig a leghülyébb kifogásokat találod, hogy ellógd az edzést!

Amerikai turista panaszkodik:

— A dollár tényleg romlik Európában. Képzeld, Rómában bedobtam egy tízcentest a Trevi kútba, és a rendőr felírt szemetelésért.

*

Ariporter faggatja a kitűnő egyetemi atlétacsapat edzőjét:

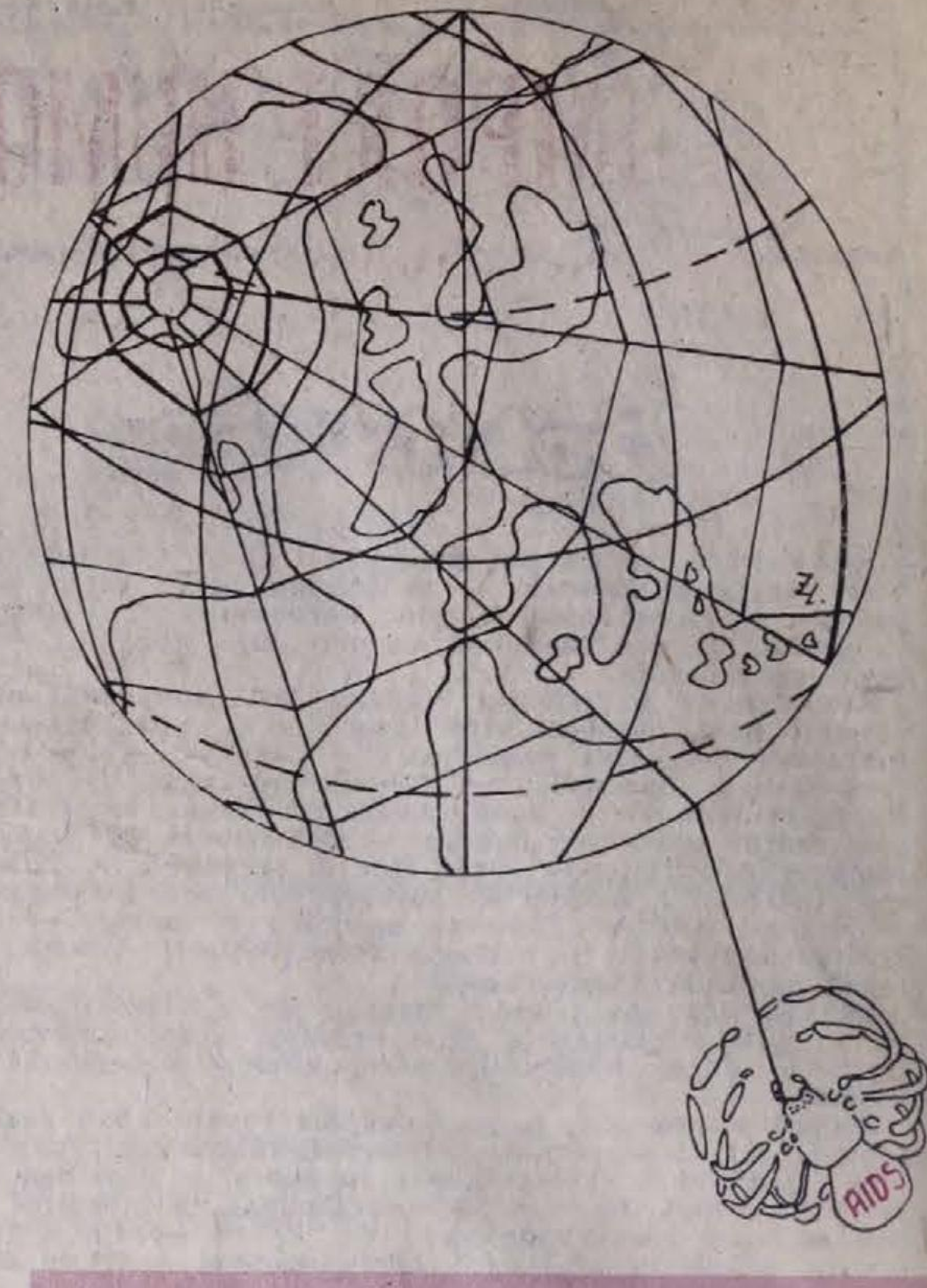
— Hogyhogy egyáltalán nincsen valamirevaló gerelyhajítótok?

— Ez azért van, mert a gerelyek a szertár legfelső polcára kerültek.

— Na és?

— A szertáros öreg ember és nem hajlandó felmászni a fájós lábával.

(p. p.)

HÍMENHÍR

című rejtvényünk helyes megfejtése:

— Éppen fordítva. Nagy halom pénzt vettem el egy borzasztó özvegyel.

200—200 forintot nyertek:

Bókkon István, Budapest, Láng Endre u. 68. 1208;

Sághi Istvánné, Hédervár, Árpád út 8. 9178;

özv. Elek Mihályné, Szeghalom, Arany János u. 36. 5520.

A nyereményeket postán küldjük el.

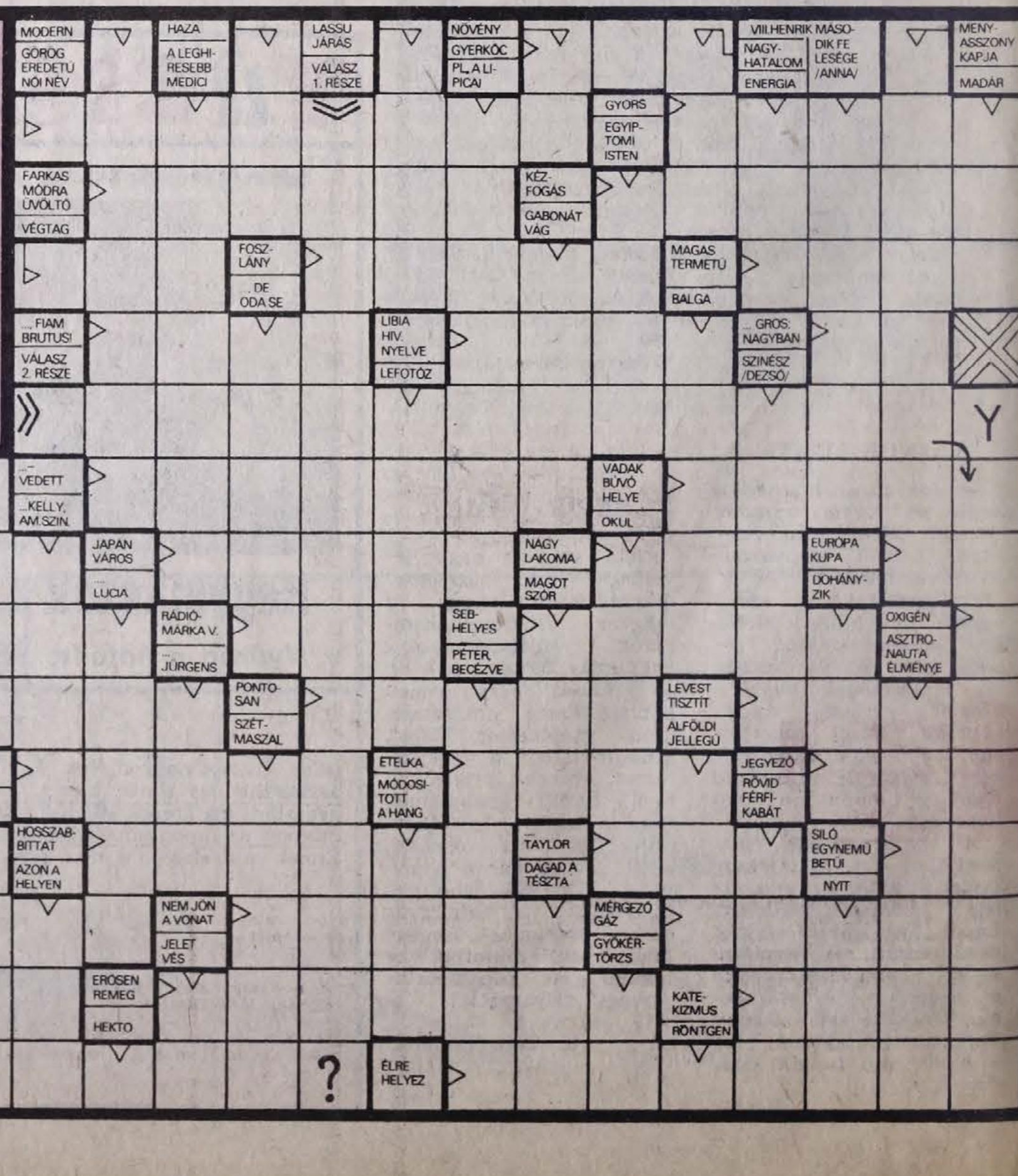
TÁJÉKOZATLANSÁG

– Kisfiú, itthon vannak a szüleid? – kérdezi egy látogató az előszobában hegedülő gyerektől.

A fiú válasza a rejtvényben olvasható. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb május 30-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

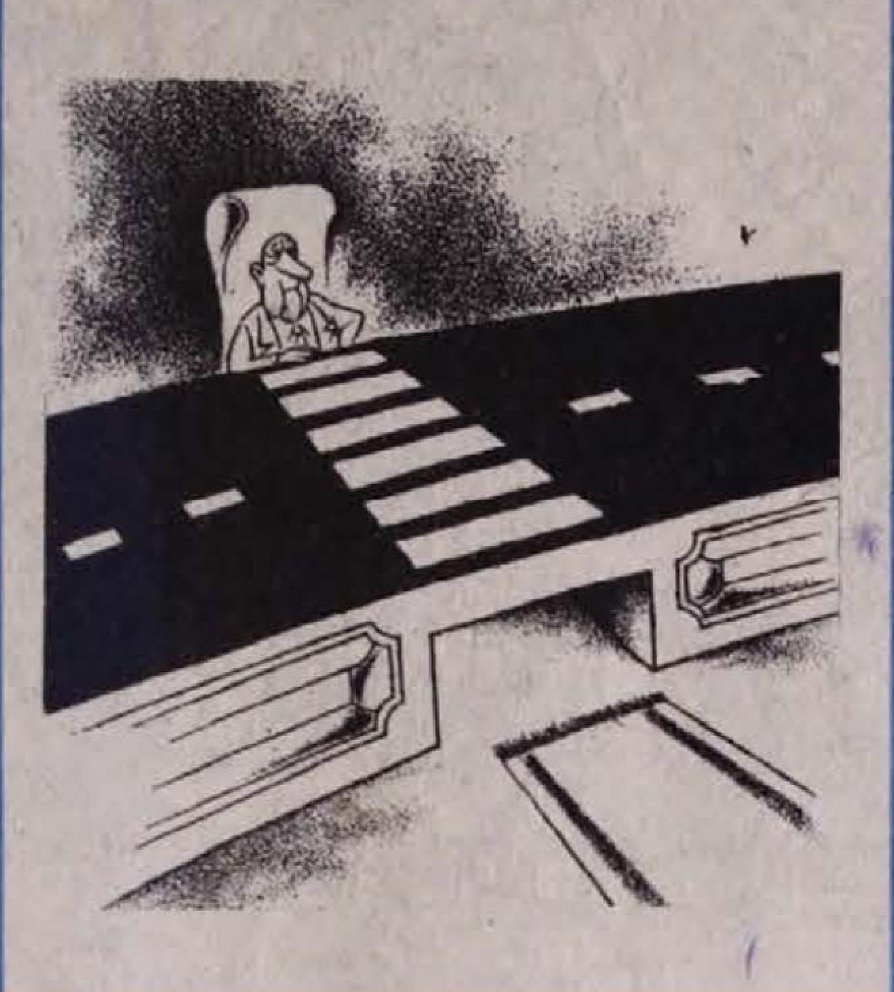
Benke István

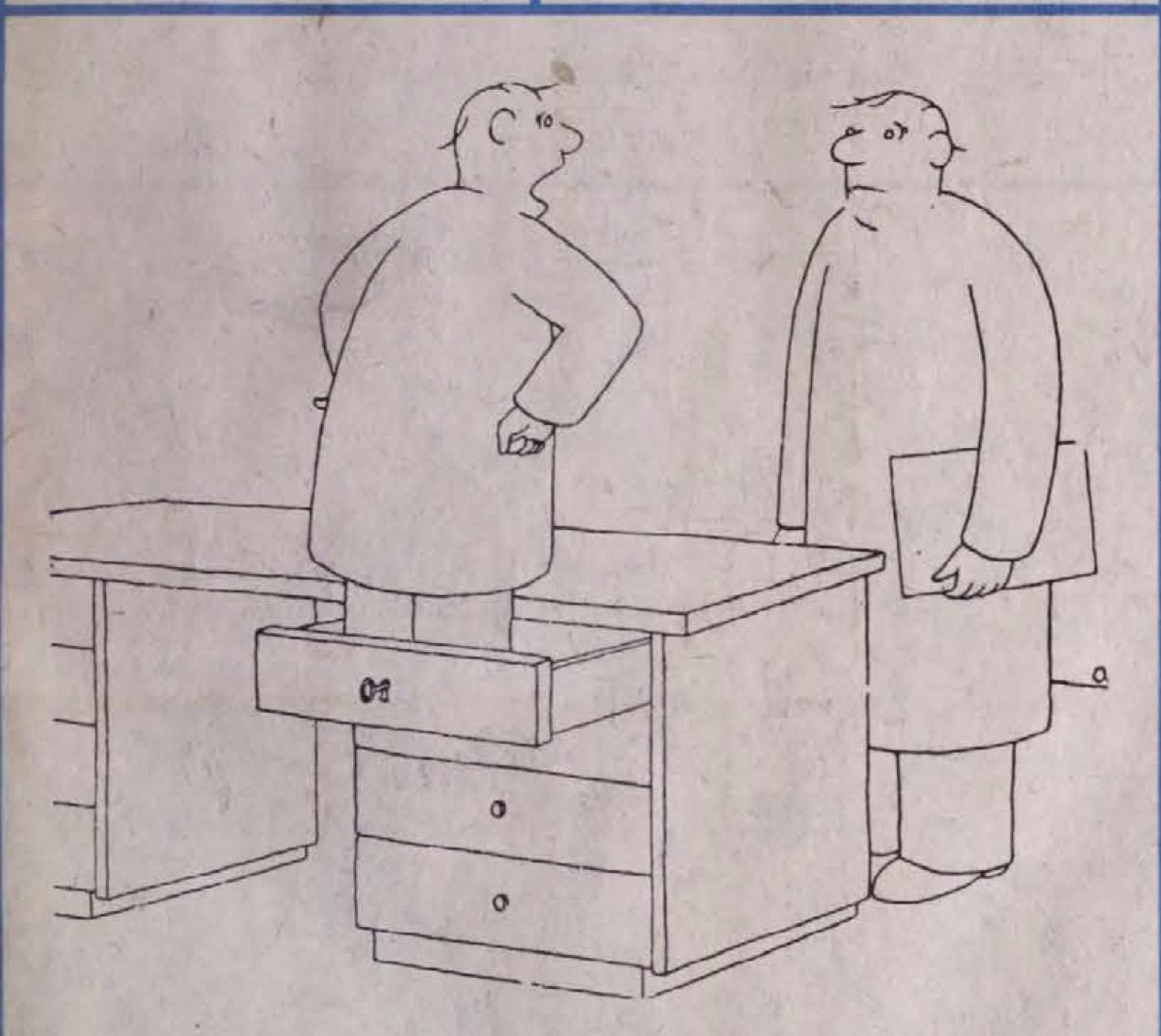

IMPORT HUMOR

ASZTALOM, ASZTALOM . . .

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF

Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977

Telefon: 188-411

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: VÁGNER FERENC vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/A. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR (tel.: 128-860) 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16 Ft, negyedévre 48 Ft. egy évre 192 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

88.2308/21-66-22

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

HU ISSN 0134—0611

TIMÁR GYÖRGY–HEGEDŰS ISTVÁN:

MAI SZEMMEL

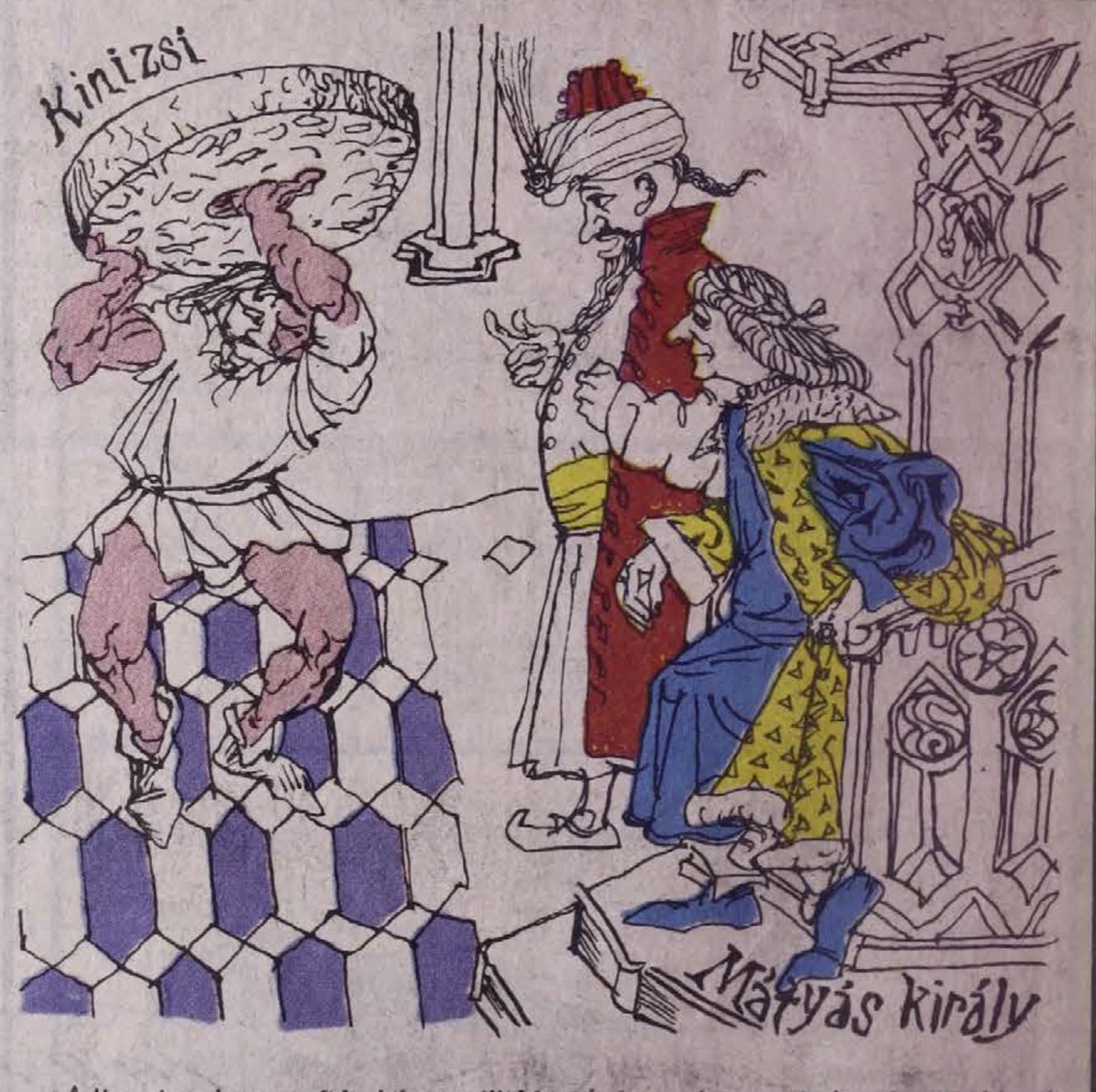
– Tessék, Zrínyi úr, a száz arany. Ezzel most három évig annyiszor rohanhat ki, ahányszor csak tud.

– Csak tudnám, melyik fejemtől büdösödöm!

– Ezt a variánst a magyaroknak szánom.

– Adja el nekem a fiút hárommillióért. Ígérem, hogy minden fontosabb tétmérkőzésen a magyarok rendelkezésére állhat.

– Ezt a hét boldogtalant leépítés miatt átirányították a bányából hozzám, átképzésre.